

A GYÁSZ HATÁSA AZ ELHUNYTAKRA

Írta:

Prof. Dr. rer. nat. Werner Schiebeler

Fordította: Gromon András

Német nyelvű kiadások: 1982, 1993, 1996

Magyarul kiadja a Szellemi Búvárok Egyesülete, H-1053 Budapest, Ferenciek tere 4
Telefon/fax: 11-77-841 Felelős kiadó : Dr.Liptay András 1997

TARTALOMJEGYZÉK

1. A gyász értelme.....	1
2. A halál természete.....	1
3. Parapszichológiai ismeretek.....	2
4. Korai tudás.....	3
5. Médiumi közlések.....	3
6. A gyász befolyásolja a halál folyamatát.....	4
7. Az imák késleltetik a halált.....	6
8. Gyerekek visszahozzák édesanyjukat a túlvilágról	7
9. Egy gyászoló anya öngyilkossága.....	9
10. Egy kétségbeesett édesapa.....	11
11. A meghalt fiú vigasztalja édesanyját.....	13
12. A meghalt férj megjelenik feleségének.....	14
13. A balesetet szenvedett fiú átöleli édesanyját.....	15
14. Halál a Titanic elsüllyedésekor.....	16
15. A gyász mint bilincs a túlvilágon.....	19
16. A hátramaradottak szorult helyzete visszahív egy elhunytat.....	20
17. Egy meghalt édesanya gondoskodik hátrahagyott gyermekeiről.....	21
18. Egy meggyilkolt érzi a részvét gondolatait.....	22
19. Egy elhunyt vigasztalja a földön hátrahagyott férjét.....	27
20. Tanácsok gyászolóknak.....	29
21. Egy anya nem tudja elengedni elhunyt fiát.....	31
22. Konzekvenciák a hátramaradottak számára.....	37
23. Irodalomjegyzék.....	38

A szerzőről

Prof. Dr. Werner Schiebeler, okleveles fizikus, 1923-ban született Bremenben. A göttingeni egyetemen tanult fizikát, és ott doktorált áramlástan kutatásból 1955-ben a Max-Planck-Intézetben. 1955-től 1965-ig a villamos iparban dolgozott, a pforzheimi Lorenz-Standard-Elektrik AG.-nál, ahol 7 évig az elektronikus távírás kutatási osztály vezetője is volt. 1965-től Ravensburgban az akkori Állami Mérnökiskolán - a mai Ravensburg-Weingarten Főiskola - a fizika és az elektrotechnika tanára. 1971-ben kapja meg professzori kinevezését, és 1983-ban megy nyugdíjba A természettudományos és technikai tárgyakon kívül 1969-től kezdve a parapszichológia és a parapszichofizika területein is rendszeresen tart előadásokat a Weingarteni Főiskolán és a német nyelvterületen mindenütt, még nyugdíjba vonulása után is. Számos könyv, újságcikk, kislemez és két film szerzője.

1. A gyász értelme:

A gyász lelki válasz egy elszenvedett veszteségre (egy tárgy, egy ember elvesztésére). A gyász egy kedélyindulat, mint az orom, a félelem, a düh, stb. Mint minden kedélyindulat, a gyász is arra szolgál, hogy meg tudjunk birkózni az élettel, ez esetben azzal a céllal, hogy a veszteség által megváltoztatott világban újra némileg normálisan tudjunk élni. A gyász tehát egy gyógyulási folyamat, mely azonban heget hagyhat maga után. A gyász gyakran, különösen, ha egy szeretett ember haláláról van szó, egy sokkal kezdődik. Nem tudjuk elfogadni ami történt, tudat alatt vagy tudatosan azt akarjuk, bárcsak ne lenne igaz. A gyászoló csak lassanként alkalmazkodik az új valósághoz. Végül hálás lesz azért, amiben része volt, akkor is, ha az visszahozhatatlanul elveszett. Ha ily módon visszatalált az életbe, akkor a gyász sikeresen befejeződött.

Ez a szemléletmód világosan földi, a gyászolóra és az ő érdekeire vonatkoztatott, tiszta pszichológia. De milyen hatása van a gyásznak egy elhunyt emberre, aki miatt gyászolunk? Figyelmen kívül hagyhatjuk-e őt? Hiszen a gyász, mint minden kedélyindulat, az információfeldolgozás egy különleges formája az emberi agyban, tehát egymást követő gondolatok sorából áll. És ezek ki tudnak sugározni, befolyásolni tudnak más lényeket, földieket és nem földieket.

2. A halál természete

A mai tudományok, különösen a természettudományok, az utóbbi évtizedekben igen jelentős ismereteket nyújtottak környezetünkről és emberi testünkről. De minden hagyományos tudomány mindmáig véget ér az ember halálánál. A születést és a halált az emberi egzisztencia kezdetének és végének tekintik. De az emberek általában nem tudják, miért futják be ezt a két állítólagos végpont közötti pályát. A születést többnyire örömteljes eseménynek tartják, a halált viszont irgalmatlan megsemmisítőnek; félnak tőle, amikor azt látják, hogy közeledik hozzájuk, de akkor is nyomasztja őket, ha közeli családtagjaikat vagy jó barátaikat érinti. Ilyenkor sokan teljesen átadják magukat a fájdalomnak, azaz részvétellel vannak az elhunyt, de mindenekelőtt önmaguk iránt. Egyesek még kétségbe is esnek saját életüket illetően, értelmetlenségnek tartják létüket, és megpróbálják megölni magukat.

Különösen világossá válik ez, amikor anyák egyetlen gyermeküket, vagy házastársak bizalmas partnerüket veszítik el. Ilyenkor aztán határtalan a veszteség miatti gyász és az eltávozott, szeretett ember utáni vágyakozás. Az ily módon gyászoló ember gondolatai éjjel-nappal elmondhatatlan fájdalommal irányulhatnak az elhunyt, és visszakívánhatják őt. De eszükbe sem jut, milyen visszahatások keletkezhetnek ebből az elhunyt nézve. Úgy vélik, hiszen az már halott, nem érez többé semmit.

De azt jelenti-e a "halott" fogalom, hogy az elhunyt már egyáltalán nem létezik, hogy szellemi élete visszavonhatatlanul kialudt, és hogy semmit sem érez abból, ami ezen a földön történik?

Ezt a fölfogást manapság még sok teológus is osztja. Korábbi gyülekezetem evangélikus lelkésze egyszer azt mondta nekem erről a témáról vitázva: "Számomra a halál rettenetes esemény. Azt jelenti, hogy Isten teljesen megsemmisíti az emberi egzisztenciát." Azt feleltem neki akkor: "Számomra a halál egyáltalán nem rettenetes esemény, hanem egy életszakasz lezárása és egy új kezdete, átmenet egy másik világba, és új feladatok elnyerése. A halál valamely földi iskolázás lezárásához, a szü-

lői ház elhagyásához és a pályakezdéshez hasonlítható. Az is összekapcsolódik az-
zal, hogy az ember elválik addigi életkörétől, de ez egyáltalán nem katasztrófa."

3. Parapszichológiai ismeretek

De mi jogosított föl engem erre a kijelentésre? Annak a viszonylag fiatal tudománynak a kutatási eredményei, amelyet ma *parapszichológiának* nevezünk. Ez olyan folyamatokkal foglalkozik, amelyek az élő emberrel vagy emberben, vagy környezetében történnek, és még ismeretlen módon függenek össze az emberi szellemmel, vagy azzal a jelenséggel, amit "életnek" nevezünk. Ezek a folyamatok olyan jellegűek, hogy nem sorolhatók be a hagyományos pszichológiába, fiziológiába vagy fizikába. Ezért paranormálisnak nevezik ezeket a folyamatokat, a görög para = valami mellett, valami közelében, valamin túl szó alapján. Ez a tudomány túlnyúlik a fennálló természettudományokon, megpróbálja kitágítani őket. A parapszichológia többek között vizsgálja az emberi élet eredete és célja kérdését, és választ ad arra, hogy a halál valóban az emberi élet vége

A parapszichológia az elmúlt kb. 140 év folyamán rengeteg médiumi és tapasztalati bizonyítékot szolgáltatott a halál utáni személyes túlélésre (6; 9, 10). Megmutatta, hogy a folyton szajkózott tetel, miszerint "még senki sem tért vissza az elhunytak közül", szigorú értelmezésben egyszerűen hamis. A parapszichológia kutatási eredményei azt mutatják, hogy bizonyos feltételek esetén közvetlen hírkapcsolat lehetséges az elhunytakkal (11), sőt, hogy olykor rövid időre ismét látható, érezhető, fényképezhető és megszólítható módon jelenhet meg egy elhunyt ezen a földön (9. 10). Ilyenfajta folyamatok tízezer számra zajlottak le az 1850 és 1950 közötti időben. *Einer Nielsen* (1889-1951) dán materializációs médium esetében 50 év során kb. 17.000 alkalommal.

Ezeket a tényeket rendkívüliségük miatt, és amiatt, hogy messze ható szellemi következményekkel bírnak mostani és lehetséges jövőnkre nézve, a leghevesebben vitatták és támadtak olyan emberek, akik többnyire csak felszínes tapasztalatokat szereztek róluk. Az ilyesminek egyszerűen nem szabad igaznak lennie. Az a széles körben elterjedt fölfogás, hogy a halállal vége az életnek, és sem Isten, sem Krisztus, mint az Ő Fia ténylegesen nem létezik túlvilági szellemi lényként, csak az újkorban, a 18 századi un. felvilágosodás révén jutott érvényre. **Nem szakemberek, nevezetesen filozófusok és politikusok csak ekkor vontak le teljesen hamis következtetéseket az előrehaladó természettudományok sikereiből, és teremtették meg a *materializmus* és az *ateizmus* gondolati építményét.** Korábban általános tudáskincs volt, hogy az ember materiális halála után valami fönmarad belőle, amit az ember *lelkének* neveztek, valami, ami ugyan láthatatlan számunkra, de egy más léterület másfajta szubsztanciájából az emberhez hasonlóan van megalkotva, és amiben a személyiség továbbra is fönáll.

Az alábbi beszámolók abból indulnak ki, hogy a parapszichológia kutatási eredményei szerint az ember halálakor földi, materiális testétől elválik egy un. *finom anyagú test*, vagy *asztrálest*, s átlép egy másik, túlvilági léterületbe, és ott folytatja *életét*. Ezenkívül bizonyos feltételek mellett lehetséges az üzenetcsere az evilági és a túlvilági léterület között, s ez az üzenetcsere felvilágosítást adhat nekünk az elhunytak érzéseiről és élményeiről (12). A beszámolók meg fogják mutatni, hogy földön élő emberek igen erős gondolatai elérhetik az elhunytakat, és vagy vidámmá, vagy mé-

lyen szomorúvá hangolhatják őket, és aztán továbbfejlődésükben is segíthetik, vagy gátolhatják őket.

4. Korai tudás

A korábbi időkben egyes emberek is birtokában voltak ennek a tudásnak, s ez csapódott le költőileg a *Könnykorsócska* c. mesében, amelynek kifejezésmódja ugyan érzelmi hangsúlyúnak tűnik ma számunkra, nyelvezete pedig korszerűtlennek, de az általa bemutatott tartalom ténylegesen így vagy hasonlóképpen játszódhatott le, vagy játszódhatna le még ma is.

A mese így hangzik:

"Élt egyszer egy anya és egy gyermek, és az anya egész szívével kedvelte a gyermeket, aki egyetlen gyermeke volt, s a gyermek nélkül nem tudott élni és létezni. De akkor az Úr nagy betegséget küldött a Földre. Ez a gyermekek között tombolt, és utolérte ezt a gyermeket is, aki ágynak esett és halálosan megbetegedett. Három nap és három éjjel virrasztott, sírt és imádkozott szeretett gyermeke mellett az anya, de az meghalt. Ekkor hatalmas és névtelen fájdalom ragadta meg az anyát, aki most egyedül volt Isten teremtett világában, nem evett és nem ivott, három napon és három éjen át ismét szünet nélkül sírt és gyermekét szolongatta. Amint fájdalommal telve így ült a harmadik éjszakán azon a helyen, ahol gyermeke meghalt, az ájulásig tompán a fájdalomtól és fáradtan a könnyezéstől, csöndben kinyílt az ajtó, és az anya megrettent, mert elhunyt gyermeke állt előtte. Boldog anyyalka lett belőle, mosolygott, édesen, mint az ártatlanság, és szépen, mintha megdicsőült volna. Kezeiben azonban egy korsócskát tartott, amely színültig tele volt. És a gyermek megszólalt: Ó kedves anyácskám, ne sírj többé értem! Nézd, ebben a korsócskában a könnyeid vannak, amelyeket értem ontottál; a gyász anyyala összegyűjtötte őket ebbe az edénybe. Ha csak egyetlen csepp könnyet is ejtesz még értem, kicsordul a korsócska, és akkor nem lesz nyugalom a sírban, sem boldogságom az égben. Ezen, ó kedves anyácskám, ne sírj többé a gyermekedet, mert gyermeked fölvetetett, boldog, és anyyalkok a játszótársai. Ezzel eltűnt a halott gyermek, és az anya ettől fogva nem sírt könnyeket, hogy ne *zavarja* a gyermek síri nyugalma és mennyei békéjét"

5. Médiumi közlések

Az a föltételezés, hogy a mesében ábrázolt folyamat egyszer ténylegesen hasonlóképpen játszódhatott le, olyan elhunytak közlésén alapul, akiket vagy saját magukat tartottak fogva visszamaradt hozzátartozóik, vagy akik szellemi lényként a túlvilágon tehettek ilyen megfigyeléseket más elhunytakon. Ezt akarja szemléltetni az a beszámoló, amelyet az a lény adott át hallgatóinak 1965-ben *Beatrice Brunner* (1910-1983), zürichi médium által, aki azt állította, hogy 1925-ben halt meg Skóciában, a másik világban tanítónak képezték ki számunkra, emberek számára, és aki *Józsefnek* nevezte magát, így hangzik (17, 263 o.):

"Hozok nektek egy képet a szellemi világban szerzett élményemről, és feladatokról. Találkoztam egy lélekkel, aki igen szomorú volt, és képes arra, hogy visszatérjen földi szerettei házába. Elkísértem, és amikor megérkeztünk, megkérdeztem: „Mit akarsz itt ebben a házban” Azt felelte: „Nem látod, hogy mindennap sírnak miattam és rólam beszélnek” Még oly sok mindent kellene itt elintéznem, és oly sokat szólok a gyermekeimhez és a férjemhez, de nem hallgatnak rám. Csak akkor van alkalmam beszélgetni

velük, amikor alszanak, de napközben mégsem követik a tanácsomat. Folyton szomorúak és simák utánam. Így nem vagyok képes teljesen elhagyni ezt a házat, mert minden könnyel, amit érteni ontanak, ismét visszahúznak a házukba, és csak annál szírdabban kötnek hozzá. Mit tegyek hát?

Akkor azt tanácsoltam neki: Gyere, kísérj el engem; nem szabad többé belépned ebbe a házba. A lélek azonban nem akart nekem engedelmeskedni, és megmutatta nekem a sok munkát és szükségét a házban. De így szóltam hozzá: Más módon lehetsz kapcsolatban szeretteiddel. Kísérj el egyszer!

Követett engem, és mennyei kerteken vezethettem keresztül, miközben megpróbáltam nagy türelemmel elmagyarázni neki a különböző virágokat és azt a dicsőséget, amelyet ott meg lehetett élni. Így aztán valamelyest megfeledkezett földi házáról, de hamarosan megint úgy érezte, hogy hazahúzzák a szerettei, így intettem: Ne térj vissza! Szeretetedet, amelyet hátra maradtok iránt érzel, mutasd ki a szellemi világbeli testvérek felé. Gondoskodj róluk ugyanazzal a szeretettel, amelyet még férjed és gyermekeid iránt érzel. Ezzel odavezettem őt azokhoz a lelkekhez, akik még nem nyertek besorolást Isten üdvtervébe, s akik részben még tétlenül, részben szomorúan jártak keltek. Engedelmeskedett nekem, és sok ilyen szerencsétlen léleknek adta át azt s szeretetet, amely benne volt. Miután teljesítette ezt a feladatot, visszakísértem földi házába. Most már nagyobb áldást és nagyobb erőt volt képes közvetíteni nekik, és így szerettei is újból megtalálták útjukat a maguk világában.

Ugyanis miközben ez az anyai lélek más lelkekre árasztotta ki szeretetét, Isten angyalai, akik figyelték őt, Isten jóságából elvitték ezt a szeretetet az ő házába is a szeretteihez. Micsoda nagy boldogság volt e lélek számára, amikor ezt látta! Ekkor teljesen levetette az elválás fájdalmát, és immár boldogan él a szellemi világban, azokban a feladataiban, amelyeket kiosztottak neki.

6. A gyász befolyásolja a halál folyamatát

A gyorsan bekövetkező, és mértéktelen gyász még a meghalás folyamatát is befolyásolhatja. A következő eset a Graz-i médium, *Mária Silbertnél* történt, aki 1866-tól 1936-ig élt. Egy túlvilági lény, egy ún. kontrollszellem vezetésével, aki Nellnek nevezte magát, a médium által és közelében több mint 25 éven át számos nagyhatású paranormális esemény történt. Sok elhunyt adott hírt magáról az ő szája által.

Ami a kontrollszellemet illeti, aki a legtöbb esemény okozója volt, utánajárással ki lehetett tapasztalni, hogy a 17. században ezen a földön élt franciskánus szerzetesről s e rend későbbi generálisáról, *Vincentius Coronelliről* volt szó. Éveken át tartó, és feltűnéskeltő cselekvésének motívumául ezt adta meg: Kértem a Mindenhatót, hogy olyan korban, amikor a világ a legmélyebb materializmusba süllyedt, visszajöhessen, hogy bizonyítékokat nyújtsak a túlvilágról. Olyan napok jönnek, amikor szükség lesz az erőtlőkre. Dolgozzatok az én szellememben. Amit évszázadokkal ezelőtt tanultam és nem tudtam befejezni, azt fejezzétek be ti.

Silbert asszony körül összegyűlt egy kör, amely rendszeresen találkozott. Az egyik tudósító, *Rudolf Sekanek* mérnök azt írja (14, 76. o.):

"W úr, egy magas beosztású vasúti tisztviselő és a csoport hű tagja, szüleinek egyetlen gyermeke volt. Minden kívánságát teljesítették. Bálványozva szerették, különösen idős anyja. A legszebb harmóniában éltek, nem léteztek véleménykülönbségek. Az anya csak a Silbert-ügyben nem tudta megérteni fiát. A jelenésekben az ördög kezét

látta, és fia nem tudta rábeszélni, hogy akár csak egyetlen ülésen is részt vegyen. W úr kérte Nell, legalább egyszer vezesse oda az anyját Nell biztosította, hogy anyja el fog jönni a megfelelő időben, és hinni fog a dologban.

W hosszabb időn át nem ment el az ülésekre, az anyja miatt, amint feltételezték. Azonban súlyosan megbetegedett, és hamarosan haláláról értesültek az újságból. Rögtön elkezdett jelentkezni az üléseken, és minden kérése csak az volt, hogy segítsenek az anyján, aki egyenesen vigasztalhatatlan a halála miatt, úgyhogy ő a legrosszabbtól tart.

Silbert asszony egyáltalán nem ismerte az anyját, és körülből más sem. Egy 60 éves hölgy mindig felkereste Síiben asszonyt, hogy egy kicsit kipihenje és kifecsegye magát nála, amikor a Szt Péter temetőben szokott járni egy barátja sírjánál. Egy napon ismét eljött, és azt kérte, hogy behozhasson egy ismerős hölgyet, akivel a temetőben találkozott, s aki most kinn várakozik a lépcsőn. Silbert asszony hozzájárult. Bekísérte a hölgyet, aki mély gyászban volt. Köszöntötték egymást, de nevüket nem említették, és jelentéktelen beszélgetést folytattak. Egy idő után egészen halk kopogás hallatszott az asztalban. De Silbert asszony úgy tett, mintha semmit sem hallott volna, és fölemelte a hangját, hogy elnyomja a kopogást. Ez nem segített, a kopogás hangjai is hangosabbá váltak. Silbert asszony az idegen hölgyre leintett, vajon mit szól, de úgy tűnt, mintha az mit sem vett volna észre, ugyanis csöndben ült és a padlót nézte. Arcát fekete fátyol takarta. A kopogás mind hangosabbá vált, és a szabályosság egy diktálás jövetelét jelezte. Silbert asszony ekkor már nem tudta eltitkolni a dolgot az idegen hölgy elől. A diktálás befejeződött, a kopogás elmúlt. Elválasztották a szavakat, és bogozgatták az értelmüket. Silbert asszony a fejét rázta. Úgy tűnt, az idegen hölgy megérti az értelmüket, és kérte, hogy olvassa tovább. „... ne vidd végbe, amit ma tenni szándékozol. Nem érnéd el a célot, s csak jobban eltávolodnál az én utamtól, és lelkedet másik útra vinnéd.”

A hölgy hirtelen felpattant, a szoba egyik sarkába rohant és keservesen sírni kezdett. Silbert asszony nem tudott eligazodni a dolgon, egészen összezavarodott, és nem talált magyarázatot az üzenet és az idegen hölgy összefüggésére. A hölgy ekkor megfordult, elhúzta arca elől a fátyolt, és könnyek között azt mondta: Én nagyon jól értem ezt az üzenetet, egyedül rám vonatkozik. Én vagyok az elhunyt W. anyja.

Silbert asszony elnémult. W. asszony nyugodtabbá vált, ismét leült, felsóhajtott és mesélni kezdett: Fia halála minden életkedvét elrabolta tőle. Szenvedése túl nagy volt ahhoz, hogy elviselhesse. Az idő sem tudta begyógyítani sebeit. Három hónappal fia halála után még ugyanolyan összetörtnek érezte magát, mint magán a halál napján. Dél-előtt fölkereste a sírt, délután pedig a saját haláláért imádkozott. Szörnyű fájdalmában megfélekedett a háztartásról és a férjéről is.

Amikor fia utolsó lélegzett, sírva térdre borult és őriöngve mondta: „Ne felejts el engem, gyere vissza, nem tudok nélküled létezni.” E parancs után, amelyet reszketeg akaratérővel mondott ki, visszatért az élet a fiába, és az így szólt az anyjához: „Miért hívod vissza a lelkemet, miért teszed ily nehézé a szabaddá válást, ne vedd el tőlem a világoosságot.” Majd ismét visszahanyatlott. Az anyja nem tudta elfelejteni ezeket a szavakat. Bánata mind nagyobb lett. Miközben ezeket mesélte, gyakran az asztal alá nézett, mivel valaki megérintette, ami azonban nem rettentette meg.

Most folytatta: „Ma mindent elrendeztem és leszámoltam az életemmel. Dél-előtt ismét kimenten a fiam sírjához. Hazatérve már ajkamra vettem a méreggel telt üveget, de akadályba ütköztem, mert a férjem kinyitotta az ajtót. Eldugtam a mérget, és egyáltalán nem keltettem benne gyanút. Elhatároztam, hogy este végrehajtom a tervemet. Amikor

otthon már nem volt tennivalóm, a maradék időt a simái töltöttem el. A temetőben véletlenül összetalálkoztam az ismerősömmel, aki följánlotta, hogy hazakísér. Azt mondta, hogy várjak az Ön háza előtt, és aztán bevezetett ide. Idejöttem, anélkül hogy tudtam és sejtettem volna, hol vagyok. Semmi másra nem tudtam gondolni, mint az elhatározott öngyilkosságomra. Csak most tudtam meg, hogy Silbert asszony házában vagyok, amelyről oly sokat mesélt a fiam. Elég őszinte vagyok ahhoz, hogy megmondjam: a fiammal szemben azt a nézetet képviseltem, hogy ön egy sötét, titokzatos asszony, aki a gonosz hatalmak segítségével nyert meg magának embereket. Kérem, bocsássa meg nekem azt az igazságtalanságot, amelyet önnel és a fiammal szemben elkövettem. Ön, a fiam és még egy másik hatalom visszatartott attól, hogy kezet emeljek magamra. Miképpen történhetett meg, hogy szándékomról, amelyről sosem beszéltem, s amelyet csak a lelkem mélyén rejtegettem, tudomást szerezhettek a fiam? Még egyszer bocsánatát kérem.” Mélyen megrendültünk, és nagy részvétet éreztünk e szegény asszony iránt, aki az önkéntes halál révén akart egyesülni a fiával. Ismét elkezdődött a kopogás, és W. asszony megkérdezte a fiát, hol van, és hol volt akkor, amikor érezte a baját, és hogy tudja-e, mit történt volna, ha kivitelezte volna a tervét.

Silbert asszony transzba esett, és a fiú egyszerűen beszélt az anyjához, olyan szavakat, amelyek mintegy balzsamként hullottak sebes lelkére. Azt mondta neki, hogy az öngyilkosság elkövetésével súlyos büntettségben tette volna vétkessé magát, és lelke sötét régiókba került volna, messze távol az ő lelkétől Engesztelnie kellett volna ezért a vétkéért, mert senkiének sincs joga az életét akár csak egy órával is megrövidíteni, és szószerint ezt mondta: „Miért siratsz engem”. Világos szférákban tartózkodom, és boldog vagyok, hogy nincs már mit kívánnom. Vagy vissza akarsz vinni a siralom völgyébe, amit ti Földnek neveztek, de valójában csak a Pokol?

„Gondolataid hatalma még egyszer visszahúzott földi alakomba, és kétszeresen nehéz volt számomra, hogy ismét megszabaduljak tőle. Sokáig megkötözve tartottál. Teljesítsd kötelességedet a földön, és ha eljön az óra várni foglak.”

Silbert asszony magához tért, és egy egész másik asszonyt látott maga előtt Szemeiből új életkedv áradt, és úgy tűnt új tetterő töltötte el. Hálás szavakkal búcsúzott. Később visszajött a férjével, aki nem tudott eléggé köszönetet mondani Silbert asszonynak. Mindketten boldogok voltak és megvigasztalódtak sorsukon, amely kezdetben keménynek és kegyetlennek tűnt számukra. Az összejövetelek szorgalmas látogatói lettek, és kapcsolatban maradtak gyermekükkel.

7. Az imák késleltetik a halált

A gondolatok és mindenekelőtt az imák a következő történetben is befolyással vannak a meghalás folyamatára, ezt azt amerikai orvos. *Dr. Moody* írja le könyvében (7, 88. o.) "Néhány esetben azzal a nézettel álltak elő az érintettek, hogy saját kívánságaiktól függetlenül, mások szeretete és imái hozták vissza őket az életbe" Például a következő esetben

Hosszan elhúzódó utolsó betegségében ott voltam idősebb nagynéném mellett, és segítettem az ápolásában. A családban mindenki azért imádkozott, hogy legyen ismét egészséges Lélegzete többször kihagyott, de mindig visszahozták. Végül egy napon felnyitotta a szemeit, és így szólt hozzám: Joan, odaát voltam, a túlvilágon. Gyönyörű szép odaát. Szívesen ott maradnék, de amíg ti azt kéritek, hogy itt éljek tovább veletek, nem tudok. Imáitok idekötnek. Kérem, ne imádkozzatok többet. Mindannyi-

an abbahagytuk, és röviddel utána meghalt.

Egy hasonló példáról tudósít egy orvos Utahból (USA) (8, 83.old): "Egy ötéves fiú, aki rosszindulatú agydaganatban szenvedett, már három hete kómában volt. Ezen idő alatt családtagjai szinte megszakítás nélkül nála voltak. Az ágya mellett álltak, és szinte egyfolytában gyógyulásáén imádkoztak. Közben csak rövid szüneteket tartottak, hogy egyenek és pihenjenek.

A harmadik hét végén egyházközségük lelkipásztora jött a betegszobába, és elmesélt egy különös történetet. Álmában beszélt hozzá a kisfiú: Eljött az ideje, hogy meghaljak. Mondja meg szüleimnek, hogy ne imádkozzanak többet az életemért. Nekem most mennem kell. A lelkész idegesen gondolkodott, hogyan adja át a családnak az üzenetet. Még mindig olyan erős hatással van rá, mondta, hogy nem felejtheti egyszerűen el. Olyan, mintha egyenest itt állna a szobában, és szemtől szembe beszélne velem. A családtagok elfogadták a lelkész álmát a fiú üzeneteként. Imádkoztak, simogatták élettelennek tűnő testét, és mondták neki, hogy hiányolni fogják, de most már meghalhat. A fiú hirtelen visszanyerte eszméletét. Megköszönte a családnak, hogy menni hagyták, és közölte velük, hogy nemsokára meg fog halni. A következő napon meghalt.

Az esemény talán legfontosabb vonatkozása a látomás felszabadító hatása. A család tudta enyhíteni gyászát, mert tudták, hogy fiúk kész volt meghalni. Akaratukat, mellyel nem fogadták el az élet menetét és Isten akaratát, elűzte a misztikus esemény

8. Gyerekek visszahozzák édesanyjukat a túlvilágról

A következő beszámolóban az a benyomása az embernek, mintha gyermekek sikerrel hoztak volna vissza haldokló anyjukat a szinte már megpecsételt halálból. A beszámoló 1911-ben hozta nyilvánosságra egy *Schrimpf nevű* szerző, így szól (13, 103. o.): Az előző évben - tehát 1910-ben -Vorbruckban meghalt egy 95 éves asszony, bizonyos Andréné, aki Vallentin lány volt. Még két nappal halála előtt is minden házimunkái elvégzett, mivel még igen fürge és tetterős volt, és teljes szellemi és testi frissességnek örvendett. Mégis vágyakozással és örömmel tekintett a halálra, és évek óta kifejezésre juttatta bosszúságát amiatt, hogy még mindig itt kell maradnia. Ha megkérdezték, szívesen elmondta az okát.

Kétszer házasodott. Amikor első férje meghalt, 28 éves volt, és két gyermeke volt. Másodszor is férjhez ment Ebből a házasságból négy gyermek született. Mind a hat gyerek viszonylag kicsi volt még, amikor második férjét is elvesztette Úgy tartotta fenn magát és a gyerekeit, hogy kenyeret és mindenféle kis süteményt sütött. Volt a piacon egy kis standja, ahol mindig harisnyát kötve látták ülni.

Így múlt el néhány év Egy őszi napon álló nap zuhogott az eső Nyomorúságosan átfázott a standjánál, és amikor hazáén, rázta a láz. A következő napon már nem tudott fölállni. Súlyos tüdőgyulladás alakult ki. A két idősebb gyereknek kellett a standhoz állnia, a négy kisebb pedig jól-rosszul ellátta őt, már ahogy tudtak. Itt-ott ránézett egyik-másik szomszédasszony, hozott egy kis levest stb , de egyikük sem tudott leülni hozzá vagy borogatást tenni rá, minthogy ők is többnyire szegények voltak, és maguknak is volt mit tenniük

A harmadik napon hirtelen rosszul lett A gyerekek segítségért futottak, de mire megjön a szegények orvosa, már csak szegény André asszony halálát tudta konstataálni. A következő napon eljött a halottkém, s aztán egy asszony, aki megmosta a

halottat és felöltöztette. Amikor elment, a négy kisebb gyerek fölmászott az anyja ágyára. Hangosan jajgatva és sírva ide-oda hintáztattak a halottat, rávetettek magukat, újból és újból szólongatták Miután kb. tíz percig így "megdolgozták", mely sóhaj fakadt fel az elszenderült asszony mellkasából, aztán meg egy, és nagy nehezen felnyitotta szempillán. Alighogy ezt észrevették a gyerekek, ujjongva ismét rávetettek magukat, felráncigálták, és alig telt el öt perc, ismét elve és teljes öntudattal ott volt velük az anyjuk.

Az egész városka összefutott a csodára, az újból magához tért asszonyt elhalmozták élelmiszerekkel és pénzzel, és két-három hét múltán ismét frissen és vidáman ült a standja mögött. Így élt az eset után még 58 évig. Többé semmilyen betegség nem vett erőt rajta. Valamennyi gyermeke megelőzte a halálban, és ő nem volt képes egyet is elragadni a haláltól csak azok közül, akik egykor visszahívták őt onnan, ahonnan állítólag nincs visszatérés.

Több mint 30 órát töltött el holtan. Erről a következőket mesélte: Amikor hirtelen heves rosszullét tört rám, éreztem, hogyan veszítem el az érzéseimet. Aztán erős, hintázó mozgást éreztem, mintha hullámozott volna alattam az ágy. Aztán mintha valami magasságból zuhantam volna, egyre mélyebbre és mélyebbre. Rettenetes félelem és félelmetes elfogódás volt az, aminek tudatában voltam. Hirtelen úgy tűnt, mintha talajt fogott volna a lábam, és egy pusztában álltam. Közel s távol csak kietlen, sztyeppe-szerű tájat lehetett látni. Sajátos alkonyodás tette teljessé e táj vigasztalanságát. Minden olyannak látszott, mint egy hideg, nedves őszi estén, szürkének és barátságatlannak.

Egy pillanatig egész tanácstalanul és tétován álltam ott. Akkor hirtelen kivilágosodott az égbolt kis része, azon a tájon, ahová az út vezetett. A fényár egyre világosabb és világosabb lett, mint amikor a Nap átverekszi magát a párán és a felhőkön egy ködös reggelen. Nem tudom, én mentem-e a fényár felé, vagy az közeledett-e felém. Hirtelen fényes nap lett körülöttem, és legnagyobb meglepetésemre ismerősök csapata vett körül, akik valamennyien a legszívélyesebben üdvözöltek! A szeretteim voltak, alak előttem mentek el: a szüleim, testvéreim, mindkét férjem, és végtelen boldogságérzés vett erőt rajtam, addig sosem ismert nyugalom és vidámság. Ujjongva vettek körül engem, és köztük haladva mentem előre felé, egy láthatatlan célhoz közelítve.

Ekkor hirtelen heves lökések rázkódtattak meg, inogtam, valakik felfogtak a karjukkal, és hallottam, amint néhány ismerős hang sajnálkozóan azt kérdezi: Tehát ma csak látogatóba jött hozzánk. És még nem marad nálunk Mikor jön egészen hozzánk Akkor elveszítettem érzéseimet, ismét éreztem azt a hintázó, zuhanó mozgást; zavaros hangok ütötték meg a fületem. Hívtak engem - fáradságosan kinyitottam a szememet, az ágyon feküdtem, a gyerekeim egymást kiabálták túl: Él! Megint él!

Persze örültem, hogy visszakaptak a gyermekeim. De amikor egyedül voltam, mindig végtelen vágyakozás fogott el ama táj után, mintha ott lett volna a hazám. A későbbi években különösen, amikor a gyermekeim egymás után elhagytak. És türelmetlenül várom azt a napot, amikor követhetem őket. Sajnos olyan sokáig várat magára.

9. Egy gyászoló anya öngyilkossága

A következő esetben a gyászoló anyát nem mentette meg a jóságos végzet az öngyilkosságtól Røgtón fia halála után végrehajtotta. A történeteket *Allan Kardec* (1804-1869) mutatja be nekünk. 1856-tól dolgozott együtt *Madame Japhet* (*Céline Bequet* álneve) francia médiummal, majd egy bizonyos *Monsieur Roze-zal* mint médiummal. Ez utóbbival volt 1865-ben egy ülése, amelyen számára mint kérdező (K.) számára az elhunyt fiú és anyja megnyilatkozott. Kardec így számol be erről (4, 327 o.): 1865 márciusában egy Párizs melletti városkában C. úr, aki kereskedő volt, 21 éves fiával élt otthon, aki súlyos beteg volt. Amikor ez a fiatalember érezte, hogy közeledik a halála, anyjáért kiáltott, és még volt annyi ereje, hogy átkarolja őt. Anyja heves sírás közepette azt mondta neki: Menj előre. Fiam. Nem fogom elmulasztani, hogy kövessék. Ezután kiment, arcát a kezeibe temetve. Azok, akik a szívet tépő jelenet tanúi voltak, C. asszony szavait egyszerűen fájdalma kitörésének tekintették, s úgy vélték, az idő és a józan ész majd meggyógyítja e fájdalmat. De miután a fiú elszenderült, hiába kerestek őt az egész házban, s végül a pajtában találták meg fölakasztva. Az anya temetésére a fiúéval együtt került sor.

Néhány nappal a fiú és az anya halála után Roze médiummal tartott ülésre került sor, amelyen a fiú (F) és anyja (A) mediálisan jelentkezett Kardecnél (K), és a következő beszélgetést folytatták vele:

-K: Tudomása van-e önnek az édesanyja haláláról, aki megölte magát, mivel hatalmába kerítette őt az a kétségbeesés, amelybe az Ön elvesztése taszította.

-F: Igen, és ha nem lenne az a bánatom, amelyet végzetes elhatározásának kivitelezése okozott, teljesen boldog lennék Szegény és kiváló anyám! Nem tudta kiállni a pillanatokra szóló elválás próbáját, és hogy újból együtt legyen fiával, akit annyira szeretett, olyan utat választott, amelynek meglehetősen hosszú időre kell elválasztania ettől. Ily módon meghatározhatatlan időre kitolta az újraegyesülést, amely oly gyorsan bekövetkezett volna, ha eltöltötte volna őt az, hogy alávesse magát az Úr akaratának, és ha hűséges alázattal alávetette volna magát a próbának, amelynek alá kellett volna vetnie magát, és az engesztelésnek, amelynek meg kellett volna tisztítania őt. Imádkoztatok, ó imádkoztatok érte! És mindenekelőtt ne utánozzátok őt, ti anyák, akiket megérint az ő haláláról szóló beszámoló! Ne higgyétek, hogy ő jobban szerette a fiát, aki öröme és büszkesége volt, mint más anyák! Nem, nem szerette jobban, de hiányzott belőle a bátorság és az Isten előtti alázat. Ti anyák, akik hallgatók engem! Amikor látni fogjátok gyermekeitek haláltusáját, és hogyan fátyolozódnak el szemeik, akkor emlékezzetek arra, hogy Krisztushoz hasonlóan a Golgota csúcsára hágtok, ahonnan az örök dicsőségbe kell felemelnetek! Benjámín C.

Ezt követően az anya (A) lépett be a médiumba, és vele a következő beszélgetés folyt:

-A: Látni akarom a fiamat! Van hatalmatok, hogy visszaadjátok nekem. A kegyetlenek! Elvitték őt, hogy bevezessék a világosságba, és engem az éjszakában hagytak! Meg akarom kapni őt, ő az enyém! Az anyai szeretet nem számít semmit? Mi? Hogy kilenc hónapig hordoztam, tejemmel tápláltam, test a testemből, vér véremből, első lépéseit irányítottam, megtanítottam, hogy Isten szent nevét és az édes anyanevet próbálgassa, tevékeny, értelmes, tiszteletreméltó, egyenes, gyermekszerető férfit faragtam belőle - és elveszítettem abban a korban, amikor kezdte megvalósítani a belé vetett reményeket, amikor ragyogó jövő nyílt meg előtte! Nem, Isten nem igazságos! Ő nem az anyák Istene! Nem érti kétségbeesésüket és fájalmukat. És ami-

kor elkészítem magamnak a halált, hogy ne hagyjam el a gyermekemet, akkor megint elrabolják tőlem! Fiam, fiam, hol vagy?

-K: Szegény anya, mi részvéttel vagyunk az ön fájdalma iránt. De Ön szomorú esz-
közhöz nyúlt, hogy ismét egyesülhessen fiával. Az öngyilkosság bűn Isten szemében,
és Önnek arra kellett volna gondolnia, hogy Isten megbünteti törvényeinek minden
megszegését. Az ön büntetése az, hogy meg van fosztva fia látásától.

-A: Nem, én azt hittem, Isten jobb, mint az emberek. Nem hittem az Ő poklában, ha-
nem a lelkek örök újraegyesülésében, akik úgy szerették egymást, ahogy mi szerettük
egymást. Ő nem igazságos és jó Isten, mivel nem értette meg fájdalmam és szeretetem
mértéktelenségét. Ő, ki fogja nekem visszaadni a fiamat? Örökre elvesztettem? Irgal-
mazz, irgalmazz nekem, Istenem!

-K: Csitítsa el a kétségbeesését! Fontolja meg: Ha van mód arra, hogy viszontláss a
gyermekét, akkor az nem az istenkáromlás, amit Ön művel! Ahelyett hogy jóindulatra
hangolná Istent, még nagyobb szigort von magára!

-A: Azt mondták nekem, hogy nem fogom viszontlátni. Megértettem: A Paradicsomba
vitték őt És én? Akkor én a Pokolban vagyok? Az anyák poklában? Nagyon is látom,
hogy létezik.

-K: Higgye el nekem, hogy a fia egyáltalán nem vészett el visszahozhatatlanul! Bizo-
nyára viszont fogja látni őt. De ezt előbb ki kell érdemelnie azáltal, hogy aláveti magát
Isten akaratának, míg fölháborodásával csak meghatározhatatlan módon elhalasztja ezt
az időpontot. Hallgasson rám! Isten végtelenül jó, de végtelenül igazságos is. Sosem
büntet ok nélkül, és ha nagy fájdalmat rakott Önre a földön, akkor ez azért történt, mert
Ön ezt megérdemelte. Fia halála az ön hűségének próbája volt. Ön szerencsétlen mó-
don nem állta ki ezt a próbát földi életében, és íme, halála után újból elbukik benne.
Hogyan jutalmazza meg lázadó gyermekeit az Isten az Ön kénye-kedve szerint? De Ő
nem könyörtelen. Mindig elfogadja a vétkes bűnbánatát. Ha ön zúgolódás nélkül, alá-
zatosan elfogadta volna azt a próbát, amelyet Ő ebben a rövid időre szóló elválásban
küldött Önnek, és türelmesen várt volna, amíg tetszik Neki elvenni Önt a Földről, ak-
kor rögtön viszontláthatta volna a fiat, aki örömmel üdvözölte volna önt és kitérte vol-
na Ön felé a karjait. Önt pedig az az öröm töltötte volna el, hogy a távollét ideje után
boldogságtól sugárzóként láthatta volna meg. Amit ön tett, és amit még most is tesz,
az sorompót állít ön és a fia közé. Csak ne higgye azt, hogy ő elveszett az úr mélysé-
geiben! Nem, közelebb van önhöz, mint gondolná. De egy áthatolhatatlan fátyol elta-
karja őt az ön tekintete elől. Ő látja önt, mindenkor szereti Önt, és sóhajtozik ama
szomorú helyzet miatt, amelybe az ön Isten iránti bizalmatlansága vetette őt. Minden
kívánságával azt a boldogító pillanatot várja, amikor megkapja azt a kegyet, hogy meg-
mutatkozhat önnek. Egyedül öntől függ, hogy ezt a pillanatot sietteti vagy késlelteti-e.
Kérje Istent és mondja velem: »Istenem, bocsásd meg nekem, hogy kételkedtem igazsá-
gosságodban és jóságodban! Ha megbüntettél, akkor elismerem, hogy megérdemeltem.
Fogadd kegyesen bűnbánatomat és alávetésemet a Te szent akaratodnak!«

-A: Micsoda reménysugarat gyújtott ön a lelkemben! Az engem körülvevő éjszakába ha-
sító villám ez! Fogadja köszönetemet! Imádkozni fogok. Isten parancsolta!

10. Egy kétségbeesett édesapa

A következő beszámoló egy angol médiumtól, *Grace Cooke-tól* származik (+1979). Medialitása akkor derült ki először, amikor 12 éves volt. Tisztánlátásra, tisztán hallásra és mélytranszra való képessége több mint 60 éven át magmaradt. Számos túlvilági lényel került kapcsolatba, és azok gyakran kérték a segítségét. Egy ilyen eseményt mutat be a következő szavakkal (8, 12. o.): "Egy szülőpár elvesztette egyetlen, 14 éves fiát, egy 17 éves lány öccsét Valamennyien vonzódtak egymáshoz és boldogok voltak. Az ifjak sokat ígérő tanulók voltak, és osztályuk legjobbjai közé tartoztak. Egy napon a fiú komolyan megbetegedett. Noha minden elgondolhatót megtettek érte, egyre rosszabbul lett és meghalt.

A család vigasztalhatatlan volt. Minthogy vallásosak voltak, hittek a halál utáni életben. De amikor ez a sorscsapás bekövetkezett, hitük kemény próbára tétetett. Az apa ezeket a szavakat írta nekem: Kerestem, imádkoztam, szívből szólongattam Teremtőmet, de az Ég zárva maradt. Imáim nem nyertek meghallgatást, csak saját szívem kiáltása tért vissza hozzám.

A legrosszabb szellemi és lelki állapotban töltött hónapok után egy belső érzés egy istentiszteletre vezette el. A templom legutolsó padjába ült be összetört emberként. Én voltam ennek a speciális rendezvénynek a referense, és szellemi fényt vettem észre a férfi körül, aki akkor még idegen volt számomra. Akkor azonban második arcom (*tisztánlátására gondol itt*) megmutatta nekem az ifjú szellemi alakját, aki apja közelében állt. Telepatikus összeköttetés keletkezett az ifjú és közöttem, de több nem történt ezen az első találkozón. Amikor az istentisztelet véget ért, érdeklődtem az utolsó sorban ülő férfi után, és megjegyeztem a nevét. Hazafelé utazva átgondoltam néhány adottságot, amikor hirtelen egy ismeretlen hangot hallottan suttogni: Kérlek, írd az apámnak! Gondolatban azt válaszoltam: Kinek írok? Egy szempillantás alatt megjött a válasz, és a templombeli férfi nevét kaptam meg. Késő este volt már, és amilyen fáradt voltam, félretoltam az ügyet. A következő napon elfelejtettem.

Mivel túlterheltek a háztartási feladatok, kicsit bosszantott, amikor ismét megjelent nekem, és megint azt mondta: Kérlek, írd az apámnak! Mondd meg neki, hogy élek, és gyakran vagyok nála otthon. Kérlek, írd rögtön, mert sürgős! Könyörgése olyan erős volt és olyan megragadó, hogy kényszerítve éreztem magam, hogy rögtön leüljek, papírt és tollat vegyek a kezembe, és írok.

Szavai átömlöttek rajtam. Annak a fiúnak a levele volt ez, aki szeretett apjának írt, akitől oly sokáig el volt választva. A fiú ekkor világosan és egyértelműen bizonyította identitását. Sok részletet írt le, gyermekkorát, holmijait, az óráját, valamint rég elhunyt nagyapját, akivel a fátyol másik oldalán találkozott, és aki ezt az órát ajándékozta neki. Nővéréről és anyjáról is mesélt, és olyan otthoni részletekre is emlékezett, amelyek halála után történtek, és amelyeknek szellemi testével ténylegesen tanúja is volt. Minden tekintetben az újraegyesülés levele volt ez, amellyel a fiú áthidalta annak a hosszú elválnak a szakadékát, amelynek során az Ég 'zártnak tűnt', és az apa segélykiáltására nem jött válasz.

Az apa hozzám írott válaszleveléből kiderült, hogy szívük kezdett megkeményedni. A szülők bánatukban már-már fellázadtak a sors ellen, amikor az ifjúnak az utolsó pillanatban sikerült áttörnie a sorompót. Üzenete nemcsak vigasztalást, hanem kinyilatkoztatást is hozott számukra. Annak az országnak a leírása, ahová elment, a szellemi föl ismerések áradatát közvetítette a szülők számára. Azóta nem volt számukra 'halott' a fiú,

hanem mintegy újjászületett, és mindnyájuknak mély, áldásos boldogságban lett részük. Szinte úgy tűnt, mintha azért vették volna el tőlük a fiúkat, hogy vigasztalóként térjen vissza hozzájuk. Jövedele szellemi beavatást jelentett számukra, kinyilatkoztatást valami olyanról, ami örök az ember lelkében. Hosszú évek prédikációi és tanításai nem tudnák meghozni ezt a fajta megvilágosodást. Ez annak a mélységes tapasztalatnak az eredménye, amely bizonyítja egy mindenható és bölcs Szeretet működését, amely minden egyes lélekkel törődik. Nem azt mondja-e Jézus: Két verebet ugye egy fillérért adnak? De Atyátok tudta nélkül egy sem esik le a tetőről De még fejetek hajszálait is számon tartja.

Emlékszem egy asszonyra, aki eljött hozzám, miután elvesztette a férjét. Résztvételtő volt a fájdalma és a gyásza, mert szemrehányásokat tett magának, hogy közös életük folyamán elhanyagolta férjét. Folyton annak utolsó betegsége idején történt epizódokra gondolt, és nem tudta sem elhinni, sem föltételezni, hogy férje számára eljött annak az ideje, hogy egy boldogabb életszférában folytasson kibővített tevékenységet. Első összejövetelünk alkalmával vigasztalhatatlan volt, és olyan szorosan vette őt körül a fájdalom és az önsajnálát, hogy csak keveset tudtam tenni. Azt mondtam neki, hogy hangulati állapota lehetetlenné tesz mindenféle vigasztalást a férje részéről, ill. hogy azok a finom rezgések, amelyek a szellemi világ részét alkotják, nem képesek áthatolni az ő homályán A fájdalom és az önsajnálát, amely rendszerint felülkerekedik halálesetek idején, nemcsak a gyászolókat taszítja kétségbeesésbe, hanem megghiúsít minden közeledési kísérletet is a túlvilági szférákból, ahol szeretteik boldogabbak és egészségesebbek, mint bármikor korábban.

Amikor ezeket a dolgokat elmagyaráztam a szerencsétlen özvegynek, fokozatosan megnyugodott, és az őt körülvevő köd kezdett feloszlani. Aztán közel hozzá a férje szellemi alakját láttam. Közvetítésemel lassan meggyőzte őt a létezéséről a maga beszédmódjával, gondolataival és viselkedésével, sok részletet idézván föl közös életükből, így bizonyította identitását, s az özvegy fokozatosan elhitte, hogy még mindig él, és megvigasztalódott. A férj bizonyítékai túl személyesek ahhoz, hogy itt idézzem őket, de az asszony azt írta nekem: 'Ma éjjel a férjemről álmodtam. Kezébe vette a kezemet és megszorította. Egészen határozottan éreztem, mielőtt felébredtem. Ez rendkívül vigasztaló álmom volt, olyan melegen és szeretetteljesen szorította a kezemet. Egy másik alkalommal elaludtam, miközben levelet írtam, és róla álmodtam. Azt mondta, hat üzenetet küldött nekem, amelyek közül azonban csak kettőt kaptam meg.

Később azt írta nekem: Ismét szerencsém volt, hogy többször is álmodhattam a férjemről, és minden alkalommal egészen világosan láttam őt. Most jobban vágyakozom az újabb lehetőségre, mint valaha, hogy fokozott szimpátiát és szeretetet mutassak iránta.

Hiszem, hogy az élők és a holtak közötti kapcsolatot először egy magasabb síkon készítik elő. Továbbá meg vagyok győződve arról, hogy a szellemi világban létezik egy pontosan dolgozó szervezet, amelynek segítségével a fátyol két oldalán lévő barátok, akiket szimpátia köt össze, kapcsolatba hozhatók. Ezzel azt akarom mondani, hogy a túlvilágon vannak olyan lények, akik készen állnak erre a speciális szolgálatra, hogy összehozzák azokat a barátokat, akiket a halál elválasztott egymástól, ha erre megvan bennük a készség, és elismerik egy effajta kommunikáció lehetőségét. Akkor az összeköttetés létrehozható e segítőik ismeretei révén Az „összhangba-hozás” szellemi törvényeiről van itt szó, amelyeket a beavatatlanok nem egészen értenek és

méltatnak. Nem úgy van, hogy szellemeket idézünk, hanem ők keresnek minket, ha ez mindenki javára van, és ők nem sajnálják a végtelen fáradságot, hogy áthidalják a szakadékokat.

Azok, akik megelőztek minket, azért jönnek vissza a fény birodalmaiból, mivel szeretnek minket. De egyúttal meg kell mondani, hogy léteznek más szellemek, akik ebből a világból a sötétség, a nehézség és a szeretetnélküliség állapotában távoztak el, mivel szívüket önzés, kapzsiság és vágyak hálózta be. Ezek nem képesek bemenni a harmónia és a szépség birodalmába. De megértésre és barátságosságra találnak, mihelyt segítséget keresnek. Azok viszont, akik a Földön egyszerűen éltek és szerették embertársaikat, a nagy szépség világában hamarosan társakra találnak. Majd nagyobb szellemi hatalommal és megvilágosodással rendelkező lényekkel kerülnek kapcsolatba, akik az élet új útjaira tanítják meg őket.

Ezeket a példákat sok ezer eset közül választottam ki. Valamennyien gyászoló hátramaradtak voltak, akiket fölkerestek a szellemi világból, hogy bizonyítékokat kapjanak arról: szeretteik *továbbélnék* a halál után. Saját működésem immár 60 éve tart, de nem egyedül dolgozom. Bensőségesen szeretett szellemi vezetőm, aki a 'White Eagle' álnéven ismert, segít nekem és vezet engem. Igen sok esetben nem csupán gyakorlati bizonyítékokat hozott a halál utáni életről, hanem rendkívüli ismereteket is tanúsított arról, hogyan lehet megtaláltam a szellemi világban azokat, akiket a halál elválasztott barátaiktól, és hogyan hozhatók ismét össze "

11. A meghalt fiú vigasztalja édesanyját

A következő példában egy elhunyt fiú médium közvetítése nélkül kerül közvetlen kapcsolatba vigasztalhatatlan anyjával, és tudja őt ily módon kiségeíteni nagy bánatából. Az érintett W asszony saját szavaival mondta el nekem az esetet 1987 januárjában.

1985. július 13-án Márk fiam közlekedési balesetben meghalt. Telefonon tudtam meg barátjának anyjától; e másik fiú motorjával történt a baleset. Félelmetes volt. Nem láthatam többé, mivel fejsérülései túlságosan súlyosak voltak.

A temetés napján egyedül akartam elmenni a hullaházba. El akartam búcsúzni tőle. Mindenki félt, hogy össze fogok omlani, ezen legidősebb lányom, Krisztina eljött velem. Amikor a ravatalnál álltam, egyszer csak egészen nyugodt lettem. Olyan volt, mintha a fiam mellettem állna, és megnyugtatna. Megsimogatott és azt mondta nekem: Nyugodj meg, Anyukám, ne izgasd föl magad!" Egészen közel volt hozzám. Éreztem a jelenlétét. Olyan nyugodt voltam, mint az előző napokban soha. Lányom egészen elcsodálkozott ezen, és otthon elmesélte a hozzátartozóknak. El kell mondanom, hogy nem hallottam hangosan Márk hangját, csak sejtettem és valamiképpen éreztem, hogy beszél hozzám.

Félelmetes napok és hetek következtek. Mindenek ellenére mindig az volt az érzésem, mintha egészen közel lenne hozzám a fiam. Egyszerűen 'éreztem' a jelenlétét. Néhányszor teljesen kétségbeestem. Aztán előfordult, hogy váratlanul fölkerestek a barátai. Beszélgettünk velük Márkról, azokról a csínytevésekről, amelyeket együtt követtek el. Ezután ismét nyugodtabb lettem. Ilyenkor mindig úgy tűnt nekem, mintha Márk küldte volna őket. Egészen tönkretettem magam, mivel szakadatlanul büntudatom volt. Minden rossz szó és minden kis véleménykülönbség, ami valószínűleg minden felnövő fiatalal kapcsolatosan előfordul, hirtelen valóságos dráma lett számomra. Mindig hibákat kerestem, amelyeket nézetem szerint elkövettem. Úgy hittem, sokkal többet

kellett volna tennem érte. Bár a környezetemben mindenki azt mondta, hogy csak magamat teszem tönkre, és ráadásul ok nélkül, mivel mindig nagyon jó viszonyban voltunk egymással.

Akkor történt az az eset, amelyet sosem fogok elfelejteni. Háromnegyed évvel voltunk a halál után. Azon a napon ismét teljesen padion voltam. Föl-le mászkáltam a lakásban, és hangosan beszéltem magamban. Újból és újból szemrehányásokat tettem magamnak, hogy olykor talán nem voltam igazságos vele, vagy hogy többet kellett volna adnom neki. Aztán a fürdőszobába mentem, és elkezdtem megtisztítani a mosdót. Közben hangosan beszéltem és sírtam magamban. Egyszer csak mintha egészen közel állt volna hozzám, és hangosan és igen bosszúsán a szavamba vágott. Azt mondta: Most aztán hagyd ezt abba végre! Azt hiszed, hogy egy háromnegyed év alatt nem bocsátottam volna meg neked? Minden rendbe jön.' Akkor elhallgatott. Bénultan álltam ott, és a tükörrre meredtem. Pontosán tudom még most is, hogy a hang bal oldalt beszélt a testemben vagy a testem mellett. Mindenesetre egészen közel, annyira, mintha a bal test felemben szólt volna. Egészen megnyugodtam. Egyszerre tudatosult bennem, hogy ő most is ugyanolyan szomorú és bosszús lesz, mint életében, ha siratom, és szemrehányásokat teszek magamnak, amelyek egyáltalán nem igazolhatók. Hiszen amikor élt, csak a legjobbat akartam neki. Mindig erre gondolok, amikor ismét gyászolni kezdek, és azt remélem, hogy most elégedett velem. Ennek ellenére sosem fogom elfelejteni őt.

12. A meghalt férj megjelenik feleségének

A következő példát is egy érintett, ebben az esetben egy özvegy mesélte el nekem személyesen. 1990. szeptember 23-án egy a Straubing melletti Bogenből való, Gertrud Reisch nevezetű asszony hívott föl, és számolt be először telefonon, majd később írásban is az élményeiről, aztán ezt fűzte hozzá:

Íme, az élményem Úgy igaz, ahogy élek, hogy így történt meg. Még a nevemet is megírhatja, ha közli. Sokkal nyugodtabb lettem azóta, hogy beszéltem Önnel (Weingartenben kérésen föl engem) És mégis oly sok mindent hallanék még szívesen öntől. Kár, hogy olyan messze lakom Weingartentől.

A következő történt: 1990. június 1-én egy háborús sebesülés késői következményeként, 65 éves korában tüdőembóliában meghalt Reisch asszony férje. Reisch úr már több éve munkaképtelen volt háborús sérülése miatt, és felesége önfeláldozóan ápolta őt. A férje volt életének egész tartalma A házaspárnak nem voltak gyermekei. Ezért Reisch asszony fájdalma és magánya hatalmas volt Nem tudott mit kezdeni: férje halálával Rendszeresen kijárt a temetőbe. Amikor július végén egyszer ismét sírva ment haza a temetőből, valami nagy erővel egy játékszertbe hajtotta őt, ahol még sosem volt, és amelyről azt feltételezte, hogy csak ajándéktárgyakat tart. Ténylegesen azonban folyóiratokat is árultak. Rasch asszonyt belsőleg valami arra ösztönözte, hogy a folyóiratosztályra menjen, és ott egyetlen folyóiratot vegyen meg, az *Astro-Woche*-t. Reisch asszony egyáltalán nem ismerte ezt a folyóiratot, és korábban sosem érdeklődött az asztrológia iránt. Hazaérve az asztalhoz ült, és felütötte a folyóiratot Tekintete egy nagy feliratra esett. A gyász megterhelj a holtakat. Ezzel kapcsolatban el kell mondanom, hogy az *Astro-Woche* mint folyóirat számomra is teljesen ismeretlen, és a következő cikk szerzője csakúgy Az írás így hangzik:

A túlvilág kutatás legújabb fölismerései azt mutatják: A gyász megterhelj az elhunytakat Schiebeler professzor: Minden gondolat telefonhívásként hat rájuk

Az elhunytak számára súlyos teherré válhat "odaát" hozzátartozóik fájdalma és kétségbeesése. Ez az eredménye a német Pszi-professzor, a torckenweiler-i Dr. Werner Schiebeler vizsgálatainak. A túlvilágról jövő üzenetekben ismételten ugyanarra a panaszra bukkant: A hátramaradottak mély, tartós gyásza még sokáig akadályozza a lelket, miután elhagyta a testét. Aztán egy hosszabb tanulmány következik szó szerinti idézetekkel ebből a brosúrából, és mindez rendkívül ügyesen összeállítva. Magam sem csinálhattam volna jobban. Egy bizonyos *Dr. Wilhelm John* írta alá, aki számomra teljesen ismeretlen.

A tanulmány átolvasása után Reisch asszony így számol be:

Nem tudom leírni, mi ment végbe bennem, amikor ezt a cikket elolvastam. Igyekeztem kevesebbet sírni. - Kb. 10-14 nappal később, már augusztusban, de a dátumra nem emlékszem pontosan, maga a férjem jött hozzám. Kb. hajnali 4 óra volt. Hallom, hogy nyílik az ajtó, felébredek, és azt gondolom, hogy álmodtam ezt, mivel egyedül lakom a házban. Ugyanebben a pillanatban valaki az ágyamra ül, karjaiba vesz, erősen megszorít és megcsókol, úgy, ahogy a férjem tette minden este, mielőtt ágyba ment volna, amikor még élt. Fölkiáltok: 'Kedvesem, itt vagy velem! De nem, hiszen te halott vagy!' Ugyanebben a pillanatban látom az arcát, noha sötét volt. Mindkét kezemmel utánakapok, és megérintem az arcát. De ő egyre jobban távolodik tőlem, egészen az ágy lábáig. Közben látom, hogyan húzódik a hús az arcáról, minél inkább távolodik tőlem. De a kezemben nincs semmi. Hirtelen eltűnik, és én kinyújtott karokkal ülök az ágyamban.

Nem szólt egy szót sem. Ezen az éjszakán már nem tudtam elaludni. Nem tudtam megnyugodni, sírtam, és ismételten azt kérdeztem a férjemtől: 'Miért nem vittél magaddal?' Mindig megígértük egymásnak, ha egyikünk meghal, hamarosan elviszi a másikat, ha lehetséges. Úgy tűnt nekem, mintha olyan szorosan tartott volna, hogy egyáltalán nem akar elengedni, és mintha nagyon szomorú lenne. De ez csak egy érzés volt bennem. Mondani nem mondott semmit.

Ezen élmény és az újonnan szerzett tudás ellenére Reisch asszonynak még sokáig nehezebbé esett, hogy legyőzze gyászát, és elengedje a férjét.

13. A balesetet szenvedett fiú átöleli édesanyját

A következő beszámolót egy hölgy közölte nekem, akit évek óta ismerek. Férjének és neki volt három fiuk, akik közül a legfiatalabb már hét hónapos korában meghalt. A legidősebb pedig 1971 április 5-én egy balesetben életét vesztette. Ezt írja a hölgy:

A két fiunkkal egy nagyon boldog család voltunk. Minden vágyainknak megfelelően és harmonikusan alakult, míg egy nap legidősebb fiunk 20 évesen egy lezuhanó síléc miatt életét vesztette. Az egész életről alkotott képem hirtelen összetört. Hogy a fiunk nem élhetett tovább, kimondhatatlan fájdalmat okozott nekem. Nem akartam elfogadni ezt a tényt, és nem tudtam őt elengedni. Mély gyászom és kétségbeesésem idején, körülbelül két hónappal fiam halála után, egyszer egyedül voltam otthon, és házunk előszobájában álltam a lépcső előtt. És ott látom elhunyt fiam, amint jön le a lépcsőn. Átölelt engem, és azt mondta: Anya, olyan boldog vagyok, én olyan boldog vagyok¹. Ezután már nem láttam. Hirtelen egy csodálatos vigasz töltött el. Hiszen pontosan ez volt, amit akartam. Az ő boldogsága és jóléte. A fia ölelését testileg érezte, és olyan természetesen, mint egy élő ember ölelését. A fia egész hirtelen tűnt el, tehát nem lassan Ezzel egy időben belém nyilallt a gondolat, hogy itt a fiunk élete talán nem is lett volna olyan boldog, mint ahogy azt mi kívántuk és elképzeltük. Elkezdtem elengedni, és arra a meggyőződésre jutottam, hogy sorsunkat egy magasabb hatalom irányítja, és a fel-

foghatatlan csak halálunk után válik nyilvánvalóvá számunkra. A fájó tövis még szívemben van, jóllehet fiam már 24 éve halott, de hiszem, hogy az emberek, akik itt a szeretet által össze voltak kötve, Isten segítségével újra megtalálják egymást. Ez a remény vigasszal és örömmel tölt el."Kérdésekre még elmondta a hölgy, hogy oldódott fel

14. Halál a Titanic elsüllyedésekor

A következő beszámoló egy olyan férfitől származik, áfa hajószerencsétlenségben vesztette életét. Egy angol újságíróról, *Wilham T. Stead-ról* van szó (1849-1912), aki különböző angol lapok munkatársa volt, és érdeklődött a parapszichológia iránt, írt néhány könyvet erről a területről (pl. "A régiből az új világba" címmel), és maga is rendelkezett mediális képességekkel. "A halál: híd az új életbe" c. könyvemben (9) előadtam egy tőle származó beszámolót, amelyben azt ábrázolja, hogyan jutott 1902-ben egy 1899-ben, a búr háborúban elesett búr tiszt, *Petrus Johannes Botha* paranormálisan keletkezett fényképéhez. Ez a Stead 1912-ben riporterként vett részt a *Titanic* nevű brit utasszállító hajó első útján, amellyel Amerikába hajózva el akarták nyerni a "Kék Szalagot" (trófea a hajók számára az Európából Észak-Amerikába leggyorsabban megtett útért). A könnyelmű manőverezés miatt az április 14-ről 15-re virradó éjszakán a hajó jéghegynak ütközött az észak-atlanti óceánon. Az elsüllyedhetetlennek számító hajó oldala felnyílt, és a hajó néhány óra alatt elsüllyedt, miközben 1517 ember lelte halálát. Közöttük volt William Stead is. Már két nappal a szerencsétlenség után pontos adatokat tudott közölni az elsüllyedésről a Detroit-i médium, *Mrs. Wriedt* révén. Még részletesebben jelentkezett paranormális képességekkel bíró leánya, *Estelle Stead* által, aki mediálisan leírta apja terjedelmes beszámolóját; ebből vettem a következő fejtegetéseket (15, 15-16. o.):

Bevezetőül arról fogok beszámolni nektek, hol található az ember a földi halál után, miután megérkezett a túlvilágra De előbb még egyszer rögzíteni szeretném: Ez a könyv viszonylag kevés embert fog érdekelni, és még kevesebb embernek fog segítem. De ezeknek a keveseknek szól minden fáradozásunk, és legfőbb jutalmunk az lesz, hogy egy kicsit előrébb segítjük őket. Egyet azonban szeretnék mindenkinek, aki ezt a könyvecskét olvasni fogja, minden más előtt nyomatékosan a szívébe vésni - az érdeklődőknek és az érdekteleneknek, a hívőknek és a szkeptikusoknak egyaránt: Sose feledjétek, hogy még a Földön vagytok, és minden esetben minden mást megelőzve földi feladataitoknak kell szentelnetek figyelmeteket. A földi élet gyorsan elmúlik Mindazt, amit elkezdtetek, véghez kell vinnetek, és jól kell elvégeznetek. Sosem szabad elhanyagolni a jelent a jövő javára, amely azt ígéri, hogy teljesíti minden kívánságunkat. Teljesítsd teljes szívedből, amit éppen elkezdesz. Csak szíved egyik csöndes zugában gondolj az ígéretes holnapra.

Stead nyilatkozott azokról a nehézségekről is, amelyek első üzenetei átadásakor támadtak. Érezte hozzátartozói bánatát, gyászuk miatt akadályozva érezte magát, és örült, hogy először idegen embereknek tudott hírt adni magáról. Azt mondja (15, 48. o.): Amint mondtam, igen gyakran jöttem, és megpróbáltam különböző utakon hazaküldeni üzenetemet. Részben sikerült, részben nem. Ideát az ember felelős a megértés sikeréért vagy sikertelenségéért. Nagyon sok függ a túlvilágiak munkájától Ha sikerem volt, másoknak is segítettem. Ha elvitettem, magam is segítséget kértem és meg is kaptam, mindenekelőtt azért is, mivel már a Földön igen sok időt áldoztam a túlvilág tudományának tanulmányozására.

Most szeretném elmesélni, hogyan juttattam el első üzeneteimet, és miből állapíthattam meg, hogy sikeres voltam Mi minden szükségeset megtanultunk, ami kívánatos a Földdel

való szorosabb kapcsolat megteremtéséhez. Természetesen ehhez nem voltam egyedül elég, és ezért volt egy segítóm, akit itt 'Tisztviselőnek' nevezek. Ő kísért első kísérletem során. Elementünk tehát a Földre. Abban a szobában, amelyet fölkerestünk, még két vagy három ember volt, akik felindultan beszélgettek a *Titanic* pusztulásának rettenetes szerencsétlenségéről, és arról a valószínűtlennek tűnő tényről, hogy bizonyos számú ember megmenekült. Ezután spiritiszta ülést tartottak, és a Tisztviselő megmutatta nekem, hogyan tudom észlelhetővé tenni magam. Az ehhez szükséges hatalom a koncentrált gondolat. Meg kellett tehát próbálnom, hogy 'belegondoljam' magam a jelenlévőkbe. Elképzelttem magam úgy, mint aki még testben létezik, a szoba közepén állva, miközben erős fénysugár esik rám. Ezt a képet kellett megtartanom magamban, és intenzíven rákoncentrálnom: Ott voltam, és a földi jelenlévőknek ennek tudatába kellett kerülniük!

Kezdetben ez magától értetődően még nem sikerült nekem, de néhány hiábavaló kísérlet után siker koronázta buzgó fáradozásomat: A szenzitív résztvevők ténylegesen láttak engem! Először mindenestre csak az arcomat. De ez tőlem függött, mert abban a képben, amelyet imaginatívan teremtettem magamról, csak az arcomat tartottam szellemileg a szemem előtt. Egyszerűen arra koncentráltam, amit a leginkább fölismerhettek belőlem. Ugyanilyen módon aztán szellemi üzenetet küldtem. A médium mellé álltam, és egy rövid mondatra koncentráltam, amelyet többször megismételve, lassan és hangsúlyozva elmondtam. Ezt folytonos intenzív koncentráció mellett addig csináltam, míg a médium részben ki nem mondta a mondatot. Erről tudtam tehát fölismerni, hogy végre sikerem volt. és meg kell vallanom, hogy viszonylag könnyen ment. Nos, én pontosan ismertem az ülésen részt vett emberek sajátosságait, és a szeánszterem adottságait. De sokan, akik nem hoztak magukkal földi életükből ilyen átfogó 'szaktudást', az első kísérlet alkalmával semmilyen benyomást nem tudtak tenni a szeánsz résztvevőire.

Ezen az imént leírt ülésen senki sem volt jelen földi családtagjaim közül. Abban az időben valószínűleg lehetetlenné is tettek volna minden összeköttetést, mivel én is igen erősen átéltem hirtelen halálom miatti bánatukat, és ezért nem lettem volna képes egészen tárgyilagosan a kapcsolatra koncentrálni. Itt ez lehetséges volt számomra, az egész atmoszféra személytelen volt, és semmi sem hatott eltérítőleg. Igen előnyös volt további fejlődésemre nézve, hogy ez az első kísérlet csak próba volt annak megmutatására, hogy sikerülne-e otthon is érvényesülnöm.

Stead tovább folytatja nyilatkozatát a gondolatok erejéről, és ezeket mondja: "Abbéli fáradozásukban, hogy elérjék a Föld és a túlvilág közötti kapcsolat bizonyító erejű formáját, az emberek mindig az elhunyt személyiség visszatérésének, ill. rematerializációjának lehetőségére irányították fő figyelmüket. Többnyire nehezükre esik elfogadni minden más, mégoly kényszerítő bizonyítékot nyújtó módszert a túlvilági intelligenciák manifesztációjáról. Ez az előítélet okozza, hogy igen gyakran félreismerik vagy éppen lebecsülik a közvetlen gondolati összeköttetés kiemelkedő értékét, pedig az sokkal személyesebb és a külső körülményektől függetlenebb, mint a többi forma. A túlvilággal való összeköttetés e sajátos formája eleve kizár egy egész sor lényeges hibaforrást, mint például az üzenet elszínezését egy idegen médium vagy az ülés más résztvevőinek tudata, szellemi ellentétek és személyes előítéleteik révén.

A személyes gondolatközvetítés vagy -átvitel különösen közvetlen és hatásos, és sokkal hatékonyabb formája az összeköttetésnek, mint ahogy azt a hívó spiritiszták többsége általában föltételezi. Ha valamely elköltözött személy szellemére koncentrálsz, akkor eleven, aktív erőt fejlesztesz ki, amely elektromos hullám módjára szeli át a teret.

Sosem fogja eltéveszteni célját. Ha gondolatod sugarát egy meghatározott túlvilági lényre irányítod, az közvetlenül tudatába kerül ennek az erőnek, és föl fogja fogni gondolataidat. A túlvilágon élők mind összehasonlíthatatlanul szenzitívebbek, mint a földi emberek. Ha tehát célirányos gondolatot küldenek hozzánk, az úgy hat, mint egy tényleges telefonhívás, és mi gyakorlatilag mindig abban a helyzetben vagyunk, hogy az üzenő személyel kapcsolatba lépünk.

Ha térbelileg egy földi személy közelében tartózkodunk, akkor képesek vagyunk arra, hogy messzemenően alkalmazkodjunk az illető állapotához, és aztán befolyásoljuk érzelmeinkkel és gondolatainkkal. Mindazonáltal az érintett személy rendkívül ritkán ismeri föl a mi befolyásunkat mint olyant, hanem saját termékeinek vagy hallucinációknak tekinti a rázúduló eszméket és elképzeléseket. Aki pedig fölismeri őket, az nem kevésbé lesz meglepve azoknak az információknak és szellemi segítségeknek a sokaságától, amelyekhez ilyen úton lehet hozzájutni.

Ez azonban nemcsak azokra alkalmazható, akik hisznek e túlvilágról származó befolyásolás realitásában. Bárki, aki néhány pillanatig nyugodtan ül, és gondolatait egy elhunyt szerettére irányítja, képes ezáltal vonzást gyakorolni annak szellemére. S függetlenül attól, hogy tudatosul-e benne az illető jelenléte, annak jelenvalósága tény.

Ha a földi emberek tisztában lennének egy bizonyos túlvilági személyre irányuló gondolataik hatásával, akkor sokkal szigorúbban ellenőriznék azokat, mint addig. A gondolati magatartásnak igen sok lehetősége van, és itt a legpontosabban regisztrálnak minden egyes gondolatot, annak tendenciájától függetlenül. E gondolatok közül sok effektív hatást gyakorol az érintett túlvilági lényre, de ettől eltekintve, minden gondolat hatása végső soron visszahullik a szerzőjére

Amikor itt azt állítom, hogy minden gondolatot regisztrálnak, ez érthetetlennek vagy éppen hihetetlennek tűnhetik számotokra. Ezért pontosabban szeretném definiálni a 'minden gondolat' megjelölést, mivel nem egészen találó A 'minden gondolat' helyett helyesebben azt kellene mondani 'minden tudatos gondolat'. Ezen minden aktív - pozitív vagy negatív - gondolatot érteni kell, de a hétköznapiok triviális gondolati megszokásait nem A tisztán személyes gondolatoknak, amint már mondtam, addig nincs jelentőségük, amíg nem nőnek akadályozó, és ezáltal pusztító nagyságúvá.

Mivel sok ember egyszerűen lehetetlennek tartja, hogy minden tudatos vagy "közvetlen" gondolatát regisztrálhatják, és azok képesek konkrét hatást kiváltani az érintett szemekben vagy dologban, hogy végül visszahulljanak a gondolat kiváltójára, szeretném még egyszer nyomatékkal rögzíteni, Higgynék nekem, ez tény!

Pedig magatok is egészen világosan érzitek azon személyek kisugárzásának befolyását, akik szélsőségesen boldogtalan, vagy boldog és elégedett hangulatban vannak. Ezt a hatást az érintett személyiség - szellemi állapotának megfelelő - lassabb vagy gyorsabb rezgési ereje okozza. Tehát megérezitek a levertség vagy az öröm különösen erős áramait. Önmagában véve az említett két szélsőség azonos nagyságú áramlási- vagy sugárerővel rendelkezik. De individuálisan különbözőképpen hatnak azokra az emberekre, akik hatásuknak ki vannak téve. A kívülállóknak többnyire nem tudatosul gondolati erőik visszahatása saját Énjükre. Ennek ellenére ez a visszahatás minden esetben többkevesebb erősséggel jelen van, és még sokáig beleivódik az érintett kedélyébe. Eljutva ide a túlvilágra, az összes 'lelki följegyzéseket' még egyszer tudatosan meg kell ragadniuk hordozóiknak, és egyenkint föl kell dolgozniuk. Nem valami taláros-parókás bírósztönzi és felügyeli ezt a folyamatot, hanem saját individuális Énünk. Tehát a földi életünkre

való világos, tökéletes vagy abszolút emlékezés képességét hozzuk magunkkal a túlvilágra. Individuális gondolati feljegyzéseink szerkezetének megfelelően itt a túlvilágon a gyász, a boldogság, a boldogtalanság, a kétségbeesés vagy a belső megelégedettség állapotát érzük. Itt kezd szétterjedni bennünk az a kívánság, hogy a földön általunk okozott minden igazságtalanságot és szenvedést jóvá tegyünk, és kiegyenlítsük, amit a földön hamis gondolati magatartásunkkal tudatosan vagy tudattalanul vétettünk. Ezért mondom még egyszer, hogy nemcsak ajánlatos, hanem a legnagyobb mértékben szükséges is, hogy már a Földön szigorú ellenőrzés alatt tartsuk gondolatainkat és megfegyveljünk magunkat. Minden ember jövőbeli fejlődése tekintetében igen előnyös, ha megszívleli ezt a tanácsot és aszerint cselekszik, még akkor is, ha a földi életben az ember nem képes fölfogni e dolgok horderejét."

Itt be kell szúrnom valamit. A Stead által említett "világos, tökéletes vagy abszolút emlékezési képesség" csak bizonyos fejlettségi szinten álló emberekre, ill. elhunytakra vonatkozhat, amely szinthez Stead is tartozik és amelyre nézve neki tapasztalatai vannak; ugyanis számos beszámolóval rendelkezünk olyan elhunytaktól, akiket haláluk után hosszabb-rövidebb időn keresztül messzemenően éjszaka vett körül, és gyakran még földi vezetőneveiket és születési dátumukat sem tudták.

Stead aztán így folytatja: "Azt kívánnám, hogy mindenki világosan szeme előtt tartsa gondolati és materiális cselekvéseinek lehetséges eredményeit - a boldogtalanságot, amelyet másoknak készít, és mindenekelőtt azt a súlyos lelkiismereti helyzetet, amelyet saját cselekvése okoz neki magának a túlvilágon, amikor az összes összefüggéseket világosan áttekinti.

Soha ne feledjétek tehát, hogy szellemetek olyan éléskamrához hasonlít, amely minden megtörténtet megőriz túlvilági életetek számára. Mindaz, ami a halál utáni életben történik veletek, közvetlen következménye annak, mennyire tanultátok meg uralni gondolataitokat és alacsonyabb materiális ösztöneiteket. Jövendő boldogságotok szempontjából szükséges, hogy szellemetek és lelketek uralkodjon a testeteken és az anyagon. Tőletek függ a döntés, hogy ez lehetséges lesz-e számotokra.

Ha kész vagy arra, hogy minden cselekedetedért kifizesd a számlát a túlvilágon, akkor nyugodtan haladj tovább a megszokott módon. De légy biztos abban, hogy itt nem kapsz több hitelt. Fizetned kell! De ha csak feleannyira gyakorlatiasan gondolkodsz is, mint amennyire közületek mindenki hiszi magáról, akkor követni fogod tanácsomat, és lelki-szellemi életedet úrrá teszed a materiális fölött. Tanácsom biztosan és örömtelien fog vezetni téged, még ha azt gondolod is talán, hogy ennek vallásos aszkézishez kell vezetnie. De ez az elképzelés hamis. Lelki és szellemi életed kibontakoztatása drága örömmel teli létet nyit meg számodra már a Földön, de korlátok között tart és képes téged megfékezni, amikor a testi ösztön olyan cselekvésekre ösztönöz, amelyeket drágán és keserűen kell megfizetni a túlvilágon."

15. A gyász mint bilincs a túlvilágon

Az angol *James Lees* (1849-1931), aki sok éven át működött beszélő- és materializációs médiumként, "Utazás a halhatatlanságba" c. könyvében beszámol két elhunyt beszélgetéséről. Az egyik a halál utáni állapotról mesél (5, l., 49 o.):

Így például sokakat, jóval azután, hogy legyőzték a test befolyását, az tart lelki béklyóban, hogy szeretteik a Földön gyászolják őket. Hogyan lehetséges ez?

Mondtam már neked, hogy a szeretet a legnagyobb erő, amit csak ismerünk. A lélek alul-

marad vele szemben, mihelyt elhagyja a testet. Ezért a Földön hátramaradottak bánata erős befolyással van a testtől eloldódott lélekre, olyan az, mint egy horgony, mely szellemüket a földhöz köti. Néha nagy nehézséget jelent számunkra, hogy ellensúlyozzuk ezeket a káros befolyásokat. A hátramaradottak egészen biztosan kevésbé adnák át magukat tartás nélkül a fájdalomnak, ha csak egyszer is tanúi lehetnének annak, milyen hatást gyakorol a bánat az átmentekre."

16.A hátramaradottak szorult helyzete visszahív egy elhunytat

Olykor a hátrahagyott hozzátartozók legmélyebb szüksége az, ami az elhunytakat ráviszi arra, hogy ismét visszatérjenek a Földre, mediálisan megnyilatkozzanak és segítséget kérjenek a hozzátartozók számára. Ilyesmi történt a már említett graz-i nő, Mária Silbert körében. *Rudolf Sekanek* mérnök írja a könyvében (14, 84. o.):

"Dr. Gangl és Felser-Schuller asszony a következő esetről számolnak be: Az 1917. május 15-i ülésen egy elesett katona szelleme jelentkezett, és segítséget kért. Rittmann hadnagy (az 1950. dec. 7-én Innsbruckban elhunyt orvosprofesszor, Dr. Rudolf Rittmann) kérdezte őt, és az interjú végén a következőket jegyezte le:

Johann Haas Rottenmannból - katona - elesett Oroszországban - segítségért könyörög 8 gyerekkel hátrahagyott felesége számára - ezek a legnagyobb bajban vannak, közel az éhenhaláshoz. Rittmann utánajárt a dolognak, és Murau körzet Rottenmann nevű településének előljárósága igazolta adatainak azonosságát. Június 19-én írt oda, és a következő választ kapta az özvegytől:

Hedwig Haas, Rottenmann

Murau körzet, Obersteiennark

Rottenmann, 1917. 06. 25.

Nagyra becsült Rudolf Rittmann úrnak, Graz

Válaszolva f. hó 19-i kedves írására, a következőket közlöm tisztelt Rittmann úrral.

Gyermekeimmel együtt igen keserűen érintett szeretett férjem halálának híre. 1916 augusztus 8-án ölte meg egy gránát Rabamaszka mellett, Oroszországban. Könnyes szemmel gondolkodom mindennap szegényre, öt gyerekkel hagyta hátra özvegyét. Nyolcan voltak, de hárman meghaltak. Férjem megkapta a kis ezüst érmet halála után, és kérni szeretném a tanácsát, vajon van-e jogosultságom az ő pótdíjára. Egy kis parasztházam van némi zöldséggel, ennek ellenére mindent meg kell vásárolnom, igazán nagy keserűség számomra, hogy elvesztettem a család fenntartóját. De minden gyász hiábavaló, jó, ha úgy-ahogy fölnevelem a gyerekeimet, de nem remélhetnek tőlem semmit. Három gyerek ellátatlan, a két idősebbik rokonaim szolgálatában áll. Talán adódik valamilyen lehetőség az ön fáradsága és jósága révén, hogy valahonnan további támogatást kapjak. Persze örökre hálás lennék önnek. Én bizony túl kevés vagyok az ilyesmihez, hogy megtaláljam a helyes utat. Kérésemet a legalázatosabban megismételve, teljes nagyra-becsüléssel zárom soraimat, odaadó híve

Hedwig Haas.

Ez egy ajánlott levél volt, feladási száma: Murau 754. Mivel Rittmann hadnagynak ismét a frontra kellett mennie, átadta az ügyet *Walter* professzornak. Ez fölkarolta az özvegyet, megtette a szükséges lépéseket a hatóságoknál, és sikerrel járt. Egy 1917. augusztus 19-i levélben az özvegy így mondott köszönetet:

Tekintetes Uram!

A legalázatosabban közlöm, hogy értékes megkeresését siker kísérte, és ezerszeres

köszönetemet fejezem ki önnek és Rittmann hadnagynak a magam és gyermekeim nevében. A Steiermark-i Hadiözvegyek Pénztárának kuratóriuma 50 koronát utalt ki számomra. Nagyon kérem, adja meg nekem Rittmann hadnagy úr címét, hogy megírhassam neki köteles köszönetemet.

Teljes tisztelettel és baráti üdvözlettel

a hálára kötelezett özvegy

Hedwig Haas

17. Egy meghalt édesanya gondoskodik hátrahagyott gyermekeiről

Hasonló esetről számol be a Németországban született orvos, *Dr. Bernhard Cyriax*, aki a múlt század második felében egy orvosi főiskola professzora volt Cleveland-ben (Ohio, USA). "Hogyan lettem spiritualista?" c. könyvében a következő eseményt írja le (1, 24. o.):

"Bostonban, a 'Banner of Light' (*egy spiritiszta folyóirat*) lokáljában hetente háromszor tartanak üléseket, hogy bizonyos szellemeknek, akiknek az a kívánságuk, hogy megnyilatkozzanak a hátramaradottaknak, alkalmat adjanak erre, oly módon, hogy a 'megszemélyesítő médium' révén szóban közük kívánságaikat. Ezeket gyorsírással lejegyzik, és aztán közük a 'Banner'-ben. 1864-ben történt, hogy egy péntek délután egy sorvadásban elhunyt ír nő szelleme nyilvánult meg a médium által (aki akkor még *Mrs. Conant* volt), és azt közölte, hogy félelmetesen boldogtalannak éra magát, mivel két hátrahagyom gyermeke, az egyik nyolc, a másik tíz éves, rettenetesen szenved. Azt mondta, hogy egy nyomorúságos lakásban halt meg Albany egyik zsákutcájában (New York állam), és hogy gyermekei közül a hatóságok az egyiket egy Albany-beli családhoz, a másikat a város közelében egy farmerhoz adták gondozásba. Az egyik gyereket koldulásra tartják, és csaknem éhen kell halnia, a másikat zsarnoki módon kezelik és a legapróbb csekélységért is kegyetlenül elverik. Az asszony egészen pontosan megadta az adatokat és a lakásokat, és szívet tépő jajkiáltások közepette megkérte az elnököt, hogy írjon Albany-ban egy bizonyos Dr. Andrews-nak, aki betegségének utolsó heteiben kezelte őt és aki nagyon barátságos, és kérje meg őt, hogy viselje gondját a gyermekeknek.

Ennek a kívánságnak megfelelően elküldték szombaton egy minden részletet tartalmazó levelet Dr. Andrews-nak, akinek a címét a szellem adta meg. A kedd délutáni ülésen ismét megjelent az ír nő, egészen boldogan, és közölte, hogy most nyugodtnak és boldognak érzi magát, mivel a doktor eleget tett kívánságának, és megszabadította gyermekeit kínzóik kezéből. Nem is tudta, hogy fejezze ki háláját a készséges segítségért, és az Ég kegyét kérte, hogy áldja meg a közvetítőt. Csütörtökön levél érkezett Dr. Andrews-tól, amelyben közölte, hogy bármilyen különösnek tűnt is neki a dolog (*akkoriban nem volt spiritualista*), a rendőrség segítségével rögtön keresni kezdett, minthogy a tényeket helyesen adták meg. Megtalálta a gyerekeket is, és az elhunyt anya által megadott adatok mind helyesek voltak. Gondoskodott a gyermekekről, de felvilágosítást kér arról, hogyan jutott a 'Banner' szerkesztője ezeknek a részleteknek a birtokába, amelyek mind igaznak bizonyultak.

Ekkor közöltek a doktorral minden részletet, és felszólították, hogy foglalkozzék a spiritualizmussal, tanulmányozza annak filozófiáját, és vizsgálja meg a tényeket. Ezeket a tényeket természetesen nyilvánosságra hozták a 'Banner of Light'-ban; Dr. Andrews pedig még az 'Albany Argus'-ben is pontosan leírta az egész folyamatot, és tanulmányának végén azt mondta, ilyen tények után nem kételkedhetik tovább abban, hogy az elhunytak

szellemei valóban megnyilatkozhatnak és kifejezhetik kívánságaikat. Ettől kezdve meggyőződéses spiritualista volt.

És Dr. Andrews-nak igaza volt. Akit ilyen tények nem győznek meg a halál utáni személyes továbbélés valóságáról és a két létfok interkommunikációjáról, abból sosem lesz spiritualista. Fontoljuk meg, hogy akkoriban 14-15 órát kellett utazni vasúton Bontonból Albany-be, s hogy következésképpen a Bostonból szombaton elküldött levél csak vasárnap juthatott a doktor kezébe. A doktor saját közlése szerint sok fáradságába került megtalálnia azoknak az embereknek a lakását, akik az egyik gyermeket vették át, és ráadásul a gyermek nem volt otthon, úgyhogy csak hétfőn este vehette magához. Kedden korán reggel utazott ki a farmra és vitte magával a másik gyereket, és délután írta meg azt a levelet, amely csütörtökön került Luther Colby szerkesztő kezébe.

Ha tehát az egész történetet nem előzetesen főzte ki Colby úr és Dr. Andrews, hogy szélhámoskodjanak (amit már az is cáfol, hogy a doktor nem volt spiritualista), akkor nem marad más magyarázat, mint hogy valóban az ír nő szelleme manifesztálódott Bostonban. Ha valaki képes lenne arra, hogy egy szivaccsal a spiritualizmus minden eddig ismert tényét kitörölje az emberek emlékezetéből egyedül a fent vázolt manifesztációból újból föl lehetne építeni a spiritualizmus épületét.

18. Egy meggyilkolt érzi a részvét gondolatait

A következő példában nem egy elhunyt iránti gyászról van szó, hanem arról, hogy egy elhunyt érzékeli egy földi ember érdeklődését és bizonyos részvétét, és aztán - mivel az illető rendelkezik mediáhs képességekkel - közli magát benne. Egy politikai gyilkosságról van szó. Az eset 1934-ben történik, és az SA akkori vezérkari főnökére, *Ernst Röhm-rc* vonatkozik, aki a nemzetiszocialista vezető réteg igen kellemetlen és erőszakos képviselője volt, egyike Adolf Hitler kevés tegezcdó barátjának. Rohm az első világháborúban vezérkari százados volt, és egy sebesülés ekoiaotocta az arcai. Azt t emelte, hogy !^a33 vaán zz S A (Sturmabteilung), amely akkoriban 3 millió

embert fogott össze, és amelynek ő volt a legfőbb vezetője, a Nemet Birodalom Haderejével (Reichswehr, 1919-1935) együtt az új német fegyveres erő (Wehrmacht) alapállományát fogja alkotni. Hitler azonban úgy döntött, hogy az új fegyveres erőt csak a régi Haderóból hozza létre Röhmöt pedig, akinek még 1933 szilveszterén áradozó köszönőlevelet küldött, megbuktatta. Röhm a maga részéről 1934. február 28-án, SA-vezetőkkel folytatott bizalmas beszélgetésben neveltséges örvezetőnek nevezte Hitlert, és azt mondta: "Csak meg tudnánk szabadulni ettől a pulyától!"

Himmlertől és Göringtől feltüzelve Hitler elhatározta, hogy Likvidálni fogja Röhmöt és minden magasabb SA-vezetőt. Ennek érdekében fölfújta Röhm homoszexualitását, amiről már régen tudott, és puccs-szándékot fogott rá. A rendszer állítólagos megdöntési kísérletének megakadályozására "ellenintézkedéseket" konstruáltak. Ezek oda vezettek, hogy 1934 június 30 és július 2. között az SS-egységek letartóztattak minden elérhető magasabb SA-vezetőt. Bírósági eljárás nélkül minden letartóztatottat agyonlőttek, nagy részüket München Stadelheim börtönében. Ott, a 474-es cellában gyilkolta meg három pisztolylövéssel Röhmöt is Lippert SS-Stunnbannführer. Ezzel az akcióval összefüggésben Hitler az egyszerűség kedvéért mindjárt más kényelmetlen személyeket is, akikkel elszámolni valója volt, megöletett. Köztük volt például a korábbi bi-

rodalmi kancellár, von Schleicher tábornok, a Birodalmi Haderő tábornoka, von Bredow és a korábbi bajor állambiztos, von Kahr. Ez volt Hitler első nagyobb kegyetlenkedése. Később, az 1934. július 2-i birodalmi törvény által mint állami szükségállapotot jogosnak nyilvánította. 1934 július 13-án, a Reichstagban megtartott beszédében Hitler közölte, hogy összesen 77 személynek kellett megválnia az életétől. Ma azonban úgy becsülik, hogy ténylegesen legalább tízszeres volt a számuk. A pontos adatok nem deríthetők ki. Válogatás nélkül mindenkit legyilkoltak, aki Hitlernek és más hatalomgyakorlóknak kényelmetlen volt, függetlenül attól, hogy kapcsolatban álltak-e Röhhmel vagy sem, felcseréltek-e neveket, vagy kívülálló családtagokról volt-e szó. Aki a letartóztatás napjain nem volt elérhető, például mert elutazott, azt utóbb békén hagyták.

Ez a történeti háttér (elolvasható "Az SA fekete péntekje" c. könyvben, 2) a most következő beszámolóknak, amely *Dr. Gerda Walthertől* (1897-1977) ered, aki filozófiából doktorált, később a parapszichológia területén tevékenykedett, és 1928/29-től haláláig az ismert parapszichológia-kutató és orvos, *Dr. von Schrenk-Notzing* titkárnője volt. Marxista és ateista múlt után találta meg az utat a kereszténységhez. Mediális képességekkel rendelkezett, amint következő beszámolója is tanúsítja (16, 509-515. o.):

"1934- júniusának vége volt, vészterhes feszültség lebegett München fölött. Az okát nem nagyon lehetett megmagyarázni, de egyértelműen lehetett érezni. Amikor 1934. június 30-án, szombaton a 'Danziger Freiheit' villamosmegállónál lévő kis bódében meg akartam vásárolni a 'Basler Nachrichten'-t, a tulajdonosnő megkérdezte, tudok-e valamit egy fölkelésről. Egy SA-férfi jött hozzá igen korán, és azt mondta neki, a Führer föllépett a saját emberei ellen, és nagy részüket letartóztatta. 'A férfi egészen tanácstalan és zavart volt', zárta elbeszélését az asszony.

Még semmit sem hallottam erről, de amikor továbbmentem, mindenfelől a legkülönfélébb híreszteléseket hallottam: Hitler letartóztatta Bad Wiessee-ben az SA legfőbb vezetését; hogy miért, azt nemigen tudták. Állítólag monarchista puccsra készültek, mondták egyesek. Ez örültség, vélték mások; ellenkezőleg, még jobban balra akarták vinni a forradalmat. Papens híres marburgi beszéde, mely világos elutasítást és fenyegetést mutatott balra, állítólag ezen férfiak ellen irányult.

Miféle emberek voltak ezek? Eddig alig törődtem velük, mint minden náci vezetőt, ezeket is elvettem, ha csak a nevüket hallottam. Nemrég az Odeon tér melletti Theater utcába mentem, amikor hirtelen Ernst Röhm életnagyságú képmásába botlottam. Korábban tiszt volt, egy sebhelyekkel teli, energikus arc tekintett uralkodói módon a járókelőkre. Megálltam előtte, és a fotót nézegetve arra gondoltam, mennyire antipatikusak számomra ezek az emberek. Ekkor mintha egy belső érzés megrótt volna, s mintha bizonyos szellemi fényességet éreztem volna kiáradni a képből. Jobban odanévezve minden ridegség és kérlelhetetlenség mellett jóság is ült a sebek torzította arc szemeiben.

'Ha ez a szellemi kisugárzás valóban Ernst Röhmé lenne, nem is lenne olyan rossz ember', mondtam magamban. De aztán ismét elvettem ezt a gondolatot: 'Ugyan már, ezek a náci vezetők mind ugyanahhoz az undorító társasághoz tartoznak.' És folytattam utamat, anélkül hogy tovább gondolkodtam volna a dolgról.

Ernst Röhm egyike volt a letartóztatottaknak. Az újságok ünnepelték a Führer energikus eljárását, mondván, az utolsó pillanatban 'villámgyors cselekvésével ismét visszarántotta népét a szakadékból'. A röviddel előbb még ünnepelt SA-vezetőket - akikkel szemben minden rosszalló megjegyzés a Gestapo kezébe juttatta volna az elővigyázatlanokat - most egyszerre 'gazembereknek' és 'felségárulóknak' meg hasonlóknak nevezték. Mi

történt ? Igaza volt-e a Sajtónak? Mit akartak azok az emberek? Abból, hogy így bántak velük, azt lehetett sejtem, hogy mély különbözés volt köztük és Hitler között - de miért? Mivel kapcsolatban?

A következő nap vasárnap volt Délután a Keresztény Közösség (*az Antropozófiai Társaság vallásos ága*) kirándulásán vettem részt Az Isar-völgyben haladtunk fölfelé, és egy tisztás fűvére telepedtünk le. A többiek fecsegték, mintha mi sem történt volna. De én még reszkettem a történetek miatti felindulástól Mi történt most a letartóztatottakkal? Megkérdeztem egy fiatal munkást, akivel az ilyen kirándulásokon gyakran beszélgettem, mi a véleménye a történetekről?

Ezek az S A-vezetők nem voltak a legrosszabbak', mondta, 'mindenesetre jobbak voltak, mint a többiek, és komolyan gondolták a dolgot a néppel. Ez nem tetszett a többieknek, és ezért kellett meghalniuk.

A következő reggelen aztán értesültünk arról, hogy a főkolomposokat rövid úton agyonlőtték Miért? Miért nem állították őket bíróság elé és miért nem adták meg nekik a lehetőséget, hogy védekezzenek - ők, akik nemrég még a kormány legbizalmasabb, legdicsőítettebb barátaik köze tartoztak? Senki sem tudott nekem választ adni ezekre a kérdésekre.

A következő kedden, július 3-án reggel Dr. Heisler lelkész magánlakásán részt vettem a Keresztény Közösség "emberszentelő szertartásán" (Menschenweihehandlung). A ceremónia még nem kezdődött el, és ismételten Röhmre és a vele együtt agyonlöttekre keltett gondolnom. Hol lehetnek most, és hogy találhattak bele új helyzetükbe, ők, akik annyira váratlanul, életük virágjában ragadtattak el, anélkül hogy előkészülhettek volna? Ekkor hirtelen a közelemben éreztem azt az erős, szellemi sugárzást, amelyet korábban Ernst Röhm képe előtt éreztem. És éppúgy, ahogy a hozzám közelállókkal való belső összeköttetésben fölfogtam azok gondolatait, belsőleg hirtelen meghallottam a felháborodott szavakat:

Nem vagyok gazember, nem vagyok gazember! A legjobbat akartam. Talán tévedtem Tévedni emberi dolog, de gazember nem vagyok.

Ernst Röhm! Ő volt az, megérezte a gondolataimat és ez vonzotta oda? Belsőleg biztosítottam őt, hogy szívesen elhinném, amit mondott, s hogy szeretnék további felvilágosítást kapni arról, tulajdonképpen mire is törekedett. De, fűztem hozzá, megfogja érteni, hogy az újságok alapján nem alkothattam magamnak világos képet, és hogy most, a vele szembeni általános felháborodásban, szintén nem könnyű ezt megtenni. De megígértem neki, hogy igyekezni fogok objektív ítéletet alkotni.

A pap belépett, és gondolatban kértem Röhmöt, hogy most velem együtt arra ügyeljen, amit a pap mond és tesz. Egyúttal fölszólítottam az összes szellemi fényhatalmokat (Lichtmachte) és hozzám közelálló elhunytakat, segítsenek Röhmnek és társainak eligazodni odaát.

Az istentisztelet után ismét éreztem Röhm erős kisugárzását. Úgy tűnt, hogy teljes féktelenséggel jön felém, mintha szellemileg teljesen birtokba akarna venni. Arra ösztönzött, menjek be a városba, hogy megtudjam, hogyan alakultak tovább a dolgok, mi minden történt. Ismét megígértem neki, hogy lehetőség szerint minden kívánságát teljesítem. De kértem, hogy ne szorongasson olyan hevesen. Félttem, hogy ettől transzba esem és elveszítem tudatomat, és megmagyaráztam neki, hogy akkor nem lehetek hasznára. Ekkor valamelyest tartózkodóbbá vált Úgy tűnt, tudni akarja, vannak-e még valahol harcok a városban. Aztán megpróbált arra ösztönözni, hogy menjek

el a 'Barna Házhoz' (*a pártcentrum minden városban*). Az volt a benyomásom, mintha drótakadályok, barikádok és géppisztolyok után kutatna ott, és ismételtel biztosítanom kellett, hogy minden nyugodt, mindennek vége van. Most egyenesen be akart velem menni a 'Barna Házba', hogy kiderítse, mi minden történt a továbbiakban. De vonakodtam. Addig mentem el, hogy szemeimen keresztül jól láthatta kívülről az épületet, mivel nyilvánvalóan föl tudta fogni, amit a tudatom révén közvetítettem neki. Azután megmagyaráztam neki, hogy ebben a házban teljesen ismeretlen vagyok, és kétségtelenül a legközelebbi elmeógyógyintézetbe szállítanának, ha kívánságának megfelelően bemennék, és esetleg azt mondanám, hogy az ő, az 'elhunyt' megbízásából jövök, hogy az események további menete után érdeklődjem. Még három napig szinte megszállva tartott a jelenléte. Kedvéért a 'Stephanie' kávéházban naponta rengeteg bel- és külföldi újságot olvastam át, hogy lássam, felfedezhetek-e bennük közléseket az agyonlöttek céljairól és a zendülés sorsáról - de azokban sem találtam többet, mint amit már tudtam, bármilyen kevés volt is az.

Belsőleg kértem Röhmöt, a maga részéről próbálja meg, hogy többet tudasson meg velem, amire talán inkább van lehetősége 'odaát'. Furcsa módon ez nem túl sok idő múltán teljesült, mert meglepetésemre egy napon titokzatos arccal eljött hozzám egy ismerősöm, Georg Hausmann úr, s *Otto Strasser* egy vékony brosját hozta magával, amely néhány részletet tartalmazott a június 30-i eseményekről és háttérükről.

Honnan van ez Önnek, és miért hozza éppen nekem? Kérdeztem csodálkozva.

Emlékeztetett arra, hogy én az ő július 3-án, a szentelési szertartás után feltett kérdésre, el akarnék-e menni vele egy darabon, azt válaszoltam, nincs időm, hanem rögtön be kell mennem a városba, hogy közelebbit tudjak meg az állítólagos puccsról. Ez meghökkentette, mert őt a legkevésbé sem érdekelte. Most azonban egy ismerőse Svájcból hozta magával ezeket a lapokat, és arra kérte, adja át őket nekem.

Dr. Hermann Heisler, a Keresztény Közösség papja egyszer fölszólított engem, vegyek részt egy egyetemi hallgató iskolai barátjáért tartandó szentelési szertartáson (*Weihehandlung*), amelyet ez az egyetemista azért kén, mert az iskolatársa mint zsidó, öngyilkosságot követett el. De Hasler úgy vélte, én képes vagyok kapcsolatot létesíteni halottakkal. Ténylegesen éreztem az öngyilkos gondolatait is, aki igen csodálkozóan tűnt, hogy ily módon törődnek vele, és nem sokat adott rá, mivel életében alig tudott valamit a Keresztény Közösségről. Belsőleg azt mondtam neki, mindazonáltal jó szándék van amögött, hogy az egyetemista segíteni akar neki, és legalább fogadja el szimpátiájának jeleként. Erre emlékeztem most, és a magam részéről szentelési szertartást kértem Röhm és többi agyonlőtt számára. Először úgy tűnt, hogy a papnak nincs ellenvetése, de aztán azt mondta, hogy ez 'meg nem engedett beavatkozás a karmájukba', szellemi sorsuk lefolyásába, s ezenkívül 'mégsem lehet csak úgy megközelíteni az ilyen hirtelen és előkészületlenül elhunyt lelkeket'. Kérdésemre Rittelmeyer és más papok is elismerték, hogy ez nem elfogadható ok. Mélyen csalódtam, mert számomra mindez csak ürügynek tűnt. Ez a pap valószínűleg félt attól, hogy olyan elhunytakért tartson szertartást, akiket nyilvánosan ámulóként és gazemberként bélyegeztek meg. Pedig itt csak arról volt szó, hogy segítsünk olyan lelkeknek, akik bajban voltak, és nem eljárásuk megítéléséről. Ezért elmentem a katolikus Frauenkirchébe, és ott rendeltem gyászmisét az elhunytakért. Egészen őszintén elmondtam a sekrestyésnek, kikről van szó, de ő azt mondta, az mindegy, bárkiért lehet gyászmisét tartani. Az akkori dóm plébános ezt megerősítette.

Ernst Röhm ekkor jobban háttérbe szorult az életemben. Sok hét és hónap telt el. Eljött

Mindenszentek ünnepe. Reggel, rögtön felébredésem után ismét éreztem Ernst Röhm hatalmas közelségét. Úgy tűnt, valamilyen kívánsága van, de már nem tudja olyan könnyen megértetni velem belsőleg fölfogható szavakkal, mint a halála utáni első napokban. Mit akarhat? Hirtelen megértettem: Egy gyertyát! Hiszen Mindenszentek volt, s a katolikusok ekkor gyertyát szoktak gyújtani halottaikért. Vajon katolikus volt-e? Nem tudtam, és azt sem, mi mindent kell figyelembe venni e szokásokban. Szentelési szertartásra mentem a Keresztény Közösségbe, és megkérdeztem egy áttért katolikus nőt, tulajdonképpen mi a helyzet azzal a katolikus szokással, hogy gyertyákat égetnek az elhunytakért.

'Igen', felelte, 'szentelt gyertyát kell venni, és azt vagy a síron, vagy a templomban, vagy otthon kell meggyújtani az elhunytért mondott imák kíséretében.'

De akkoriban még nem tudtam, hol van Ernst Röhm sírja, és hogy otthon szenteljek neki egy gyertyát, ez szintén nem látszott helyesnek számomra. Tehát az a legjobb, ha valamelyik templomban állítok neki gyertyát. Itt, a Keresztény Közösségben nem ismerték az effajta szokásokat. Tehát elhatároztam, hogy innen a Frauenkirchébe megyek. Úgy véltem, ez München legszebb temploma, s ez bizonyára megfelel neki!

A Keresztény Közösség egyik papja halotti megemlékező szertartást tartott. Sok épületeset mondott elhunyt gyülekezeti tagokról. - Röhm nyilvánvalóan csalódott volt, hogy egy szóval sem emlékezett meg, akárcsak közvetve is, a vérfürdő áldozatairól, amelyre csak négy hónappal korábban került sor. Úgy tűnt, szinte csodálkozva kérdezi, tulajdonképpen miért vagyunk 'mi' itt. Mihelyt a pap befejezte, a Frauenkirchébe siettem - ott a szent vértanúk hősiességéről prédikáltak, és arról a vérről, amelyet hitükért ontottak. Úgy éreztem, Röhm lelkesedéssel figyel. Ez inkább az elgondolása szerint való volt. Aztán meg akartam adni neki a megígért gyertyát. De honnan vegyem? Megpróbáltam a sekrestyében, és szentelt gyertyát kértem a sekrestyéstől, amelyet az egyik oltáron szeretnék egy elhunytért meggyújtani. A sekrestyés rögtön hozott egy gyertyát, és megkérdezte, melyik oltárra kerüljön. Erre a kérdésre nem voltam fölkészülve. Nem voltam tisztában a különböző oltárokkal és jelentőségükkel. Egészen zavarban voltam. Akkor a sekrestyés megkérdezte: 'Nem lehetne a Szűzanya oltára?'

Szűzanya! Amikor ez a szó elhangzott, úgy tűnt, mintha diadalkiáltás érkezett volna hozzám Röhm-től, és gyorsan azt mondtam 'Igen, igen, a Szűzanya-oltárra!'

Aztán hazamentem, és a következő napon úgy tűnt, mintha Ernst örömét és megelégedettségét érezném.

Gerda Walthernek a következőkben egy sor további élménye volt Ernst Röhmmel. Ezekről előadásokban is beszámolt, mindenesetre úgy, hogy Röhm nevét elhallgatta, és egy szerencsétlenül járt hegyivezető álmejelölésével mutatta be. Egy ilyen előadásról számol be a következőkben (16, 540. o.):

1937-be meghívtak Hollandiába előadásokat tartani. Április 13-án délután teán voltam a "Studienvereniging voor Psychical Research" amsterdami részlegét vezető elöljáróság egyik tagjánál, (a kölni emigráns) Dr. Hermann Wolf-nál. W.H.C. Tenhaeff professzor is jelen volt. Meghívtak továbbá egy holland tisztánlátót, E. Benedikt urat, anélkül azonban, hogy előzetesen megmondták volna neki, hogy engem is - akinek 17-én és 18-án beszélnem kellett - meghívtak. De még ha hallott volna is rólam, a "hegyivezető" története ismeretlen lett volna számára, így belépéskor egy idegen hölgy voltam számára.

Jóllehet a bemutatkozáskor a "Benedikt úr" név nekem a legcsekélyebbet sem jelentette, mivel semmit sem tudtam róla, mégis rögtön éreztem, hogy erős lelki áramlás

jött ki ebből az emberből.

Valaki jött önnel!- mondta ő, egy kövér férfi, akinek keresztben sebhely van az arcán... Várjon csak, egy szói hallok: Rom, Rom (Róma neve németül)... De nem a város... önmagára utal: Rom, ez vagyok én! És most fölemel egy lőfegyvert, és megmutatja nekem... Tudja talán, mit jelent ez?

Lelőtték, mondtam én, amennyire tudom, egy börtöncellában. Hóhérai túl gyávák voltak ahhoz, hogy kivigyék és annak rendje-módja szerint kivégezzék.

Az előadásban aztán elmeséltem a "hegyivezető" történetét Amikor befejeztem, Benedikt úr, aki a hallgatóság között foglalt helyet, megkérdezte, hogy a hegyivezető" belülről megvilágított, sűrű kisugárzással rendelkezik-e. Megerősítettem. Mire azt mondta: 'Akkor csak azt szeretném megjegyezni, hogy a "hegyivezető" az előadás alatt az előadónő jobbán állt.'

Gerda Walther befejezésül még azt a kérdést tárgyalja, vajon mindenek ellenére nem lehet-e szó csupán egy fantáziált vágyképről, talán tudattalanjának jungi értelemben vett ányékprojekciójáról. A következő választ adja erre (16, 542. o.):

"Számomra a dolog fölötte áll minden kétségnek, de a kívülálló számára természetesen nehezebb a helyzet. Projekció? Ahhoz túl reálisan éltem meg mindent. De ettől eltekintve mégsem hiszem, hogy a tudattalanom egy számomra annyira gyűlölt náci vetített volna ki. Hiszen azoknak a napoknak az áldozatai között is sok nem-náci volt. Tudattalanom, ha egyáltalán, akkor ilyet vetíthetett volna ki. És hogyan magyarázná meg a sok, számomra ismeretlen részletet, amelyet csak később erősítettek meg számomra a testvérei? És a vízió, amelyet Benedikt úr látott a belépésemkor?"

Eddig Dr. Gerda Walther fejtegetései. Azt mutatják, hogy egy elhunyt fölfoghatja egy földi ember gondolatait, és ebben az esetben még kapcsolatba is léphet vele.

19. Egy elhunyt vigasztalja a földön hátrahagyott férjét

Egy angol betegápoló nővér, Joy Snell, aki a századforduló környékén élt, a "The ministry of Angels Here and Beyond" (I 7, London 1918) című könyvében arról tudósít, amit az angyalok földi szolgálatáról és a földön túli más létszférákban való életéről megtudott. Azért írta a könyvet, mert az angyalok azt mondták neki, hogy ritka pszichikai erővel rendelkezik, és neki megengedett, hogy lássa azt, ami az emberek többsége előtt a halál utánig el van rejtve. Ezért kell elmesélnie néhány dolgot másoknak abból, amit neki felfedtek. Egy bizonyos időponttól kezdve megkapta a tisztánlátás ajándékát, ez azt jelenti, hogy egy másik létsík lényeit érzékelné tudta. Ezáltal lehetővé vált számára, hogy olyan ismereteket elsajátítson, melyek más emberek számára, akik nem rendelkeznek paranormális adottságokkal, nem hozzáférhetők. De Joy Snell úgy véli, hogy ilyen különleges pszichikai adottságok nélkül is lehet segítséget kapni az angyaloktól a túlvilágból. Ezen tapasztalat példaként a következő eseményről tudósít (I 7, 75. old.):

"Egy barátom, aki tagadja, hogy bármilyen különleges pszichikai erővel rendelkezne, megkapta a legmeggyőzőbb bizonyítékot az angyalok szolgálatáról, és ezáltal képessé vált legyőzni a gyászt, mely egyébként megfojtotta volna. Másoknak, akik hasonló helyzetben vannak, segíthet, ha ilyen vigaszra és támogatásra lelnek, ezért engedélyt kaptam a következő, tapasztalatokon nyugvó beszámolót ebben a könyvemben közölni:

Hosszú betegség, és sok szenvedés után, melyet nagy türelemmel viselt, meghalt forrón

szeretett feleségem, és én visszamaradtam egyedül. Ő képes volt gyakran látni az angyalokat, és beszélni velük, és ők csodálatosan segítettek neki. Mivel feleségem elmesélte, amit az angyalok felfedtek előtte, én is tökéletes bizonyosságot nyertem afelől, hogy a halál csupán egy másik létállapot kezdete, amely azok számára, akik igyekeznek egy jó életet élni, sokkal boldogabb, mint a testi síkon zajló élet. Én azonban soha nem voltam képes az angyalokat látni, vagy velük beszélni, ahogy azt ő tette

Amikor szeretett feleségem még élt, láthatta az édesanyját és más szeretett családtagokat, akik előtte eltávoztak a jobb világba, és beszélhetett velük. Mikor ő elvételtem tőlem, hiába való remény volt, hogy én képes lennék látni őt és beszélni vele, mivel én nem rendelkezem az ő pszichikai képességeivel. De égett bennem a vágy, hogy szeretnék valahogy abban a helyzetben lenni, hogy érzékelem az ő jelenlétét, és hogy valamilyen módon segítséget kapjak a szellemektől

Ösztönösen világos volt számomra, hogy ha teret adok a bánatnak és búskomorságnak, azáltal korlátot emelek a szellemek és magam közé, mely engem elzár a befolyásuktól. Ezen éreztem, hogy első lépésként meg kell szabadítanom magam a szomorú és komor gondolatoktól. Ahelyett hogy az engem ért nagy veszteséggel és elhagyatott helyzetemmel törődtem volna, elhatároztam, hogy azzal foglalkozom, hogy ő mit nyert. Amennyire tudtam, kifestettem magamnak azt a fenséges változást, mely az ő életében bekövetkezett. Ezek után képes voltam értékelni, hogy mindaz, amit az imában gyakran kértem számára, megadatott neki. Újra ép lett az egészsége, és mentes volt a fájdalomtól. Sokkal többet kapott, mint amit imában kértem neki, mert felvették a mennybe.

Visszahívnád-e a mennyből, ha tudnád, kérdeztem magamtól, egy erő nélküli, fájdalomtól gyötört testbe, hogy te boldogabb legyél? Nem, biztosan nem, válaszoltam kérdésemre.

Ezek után úgy tűnt nekem, hogy kaptam egy üzenetet a mennyből, mely felszólított engem, hogy ereszkedjek térdre, és köszönjem meg Istennek, hogy ilyen bőségesen meghallgatta imáimat, és hogy örüljek a bizonyítéknak, mely jóságáról és kegyelméről biztosított engem.

Ekkor béke töltött el, és lelkem nyugalmat talált. És aztán, ó csoda!, észrevettem, hogy feleségem nálam volt, és beszélt hozzám - a lelkemhez. Ez nem csupán egy érzés volt, hanem teljes bizonyosság. Mivel gondolatai közvetlenül a lelkembe vésődtek, világosabban és mélyebben felfogtam értelmüket, mint ha hallható formában közölte volna és testi füleimen keresztül halottam volna. Ily módon érte el a feleségem, aki most egy angyal, hogy én is részt vegyek a nagy örömben, amiben neki része volt.

Ez az élmény gyakran megismétlődött. Ahhoz azonban, hogy örömmel teljes és abszolút bizonyosságom legyen jelenléte felől, szükségesnek tartottam egy olyan hangulati állapotot elérését, mely arra ösztönzi az embert, hogy hálaimát mondjon Istennek. Ez nem mindig volt egyszerű. Az önsajnáltságban való kéjelgés, a valós és beképzelt bajok miatti lehangoltság, a meddő gyász, és egyéb hasonló gyengéim gátoltak ebben. Ezért gyakran csöndöt mondtam.

Bevezettem, hogy lefekvés előtt egy órát vagy többet erre szenteltem. Előkészítettem magam - vagy megpróbáltam -, azáltal, hogy emlékezetembe idéztem, milyen sok bizonyítékot kaptam ezekben a napokban Isten jóságáról. Mikor aztán eredményesen megszabadítottam magam az öncélú és diszharmonikus gondolatoktól, akkor következett egy hálaima és egy édes kapcsolat szeretett feleségemmel.

A gyakorlattal megnövekedett felemelő befolyása iránti felvevőképességem. Kis idő múltán képes voltam felfogni, hogy más lelkek, akiket itt ismertem és szerettem, mielőtt a

halál magához hívta őket, szintén körülöttem voltak. Egyiküket, akinek a gondolatai éppen belém szivárogtak, képes voltam gyakran beazonosítani. Úgy találtam, hogy a saját gondolataim és az általuk adottak megkülönböztetése sokat segített abban, hogy az utóbbiakat hallható formában kifejezzem vagy leírjam.

Még nem régóta élveztem ezt a lelki vigaszt, amikor észrevettem, hogy valakinek a lelke, akit a földön ismertem, hozzám jött, hogy támogasson. Az volt a benyomásom erről a lélekről, hogy nagyobb képességek birtokában van, mint a többi lelkek, akik hozzám jöttek. A gondolatokat, melyek tőle jöttek nagyobb erővel és közvetlenséggel adta be nekem. Mindig ezek voltak a legmagasztosabbak, amiket fogadni tudtam és megértettem. Céljuk az volt, hogy ismereteimet Istenről kibővítsék, belé vetet bizalmam megerősítsék, és hogy jobban megértsem szeretetét, mint ahogy azt addig tettem.

Azt hiszem, a szellemek képessége a spirituális igazságok közlésére sokkal nagyobb, mint a legtehetségesebb lelki tanítóé. Azok, akiket én prédikálni hallottam - és volt közöttük nem egy híres lelkész - soha nem nyújtottak nekem ilyen segítséget Isten szeretetét megfelelően megérteni. A szellemeknek, különösen ez utóbb említettnek a segítségével azonban képes voltam felfogni, mi ez a szeretet. Megtudtam, hogy éppen úgy, ahogy egy állott, fullasztó levegőjű szobában megkönnyebbülést lehet nyerni azáltal, hogy kinyitjuk az ablakot, és tüdönket elárasztja a friss mennyei levegő, éppúgy található valaki, alá elképezi magának Isten szeretetét, lelki felfrissülést azáltal, hogy úgymond kinyitja lelkének ablakait, és beengedi ezt a szeretet "

20. Tanácsok gyászolóknak

Milyen következtetések vonhatók le az előadott beszámolókból, ha tényeknek, és nem kitalálásoknak tekintjük őket? - Az emberi személyiség nyilvánvalóan fennmarad a halálon túl is. A földi élet befejeztével új életszakasz kezdődik számára egy másképp fölépített, számunkra most nem hozzáférhető világban. Egy új fejlődési lépcsőfok kezdődik, egy új képzési szakasz. Az azonban, aki odaát ment, ezzel nem vet le rögtön minden érzéket addigi élete és hátrahagyott rokonai iránt. Bizonyos mértékben érzi azok gondolatait, érzékeli a gyászukat, és ha az túlzott, akkor levertnek és a Földre visszahúzotttnak érzi magát.

Hogyan viselkedjenek e tehát a gyászolók közeli hozzátartozójuk halálakor?

E kérdés megválaszolásához először egy levelet szeretnék idézni, amelyet X. asszony írt nekem 1991 decemberében:

"Igen tisztelt Schiebeler professzor úr!

Rendkívül nagy lelki bajomban és gyászomban fordulok ma önhöz, és szeretném megkérdezni, lehetséges-e az ön számára fölvenni a kapcsolatot egy bizonyos túlvilágra költözött személlyel.

Mivel ez év augusztus 31-én a férjem 2 éves betegeskedés után hasnyálmirigyrákban meghalt, lelkiállapotom már csak a nehézség, a gyász és a vágyakozás a férjem után. Mind a mai napig még csak álmodni sem tudtam a férjemről, jóllehet gondolataim a kora reggeli fölkeléstől lefekvésig csak nála időznek. Tudnia kell, hogy 30 éven át boldog házasságban éltem a férjemmel. Ezt szeretném kiegészíteni azzal, hogy ezeket az éveket mind a munka, mind a magánélet szempontjából együtt töltöttük el. Így könnyen el tudja képzelni, hogyan hat ez az elválás a testemre és a lelkemre. Rendkívüli bajomban elkezdtem keresni, mi történik a férjemmel a földi halál után. Ezoterikus könyveket és kazettákat vásároltam Elisabeth Kübler-Ross-tól, Dr. Moody-tól, valamint Emil Mattiesentől "A halál személyes túlélését". Azután a *Silberschnur-Verlag* keresztül megrendeltem az Ön három köny-

vét; különösen az "Élet a földi halál után" adott nekem ösztönzést arra, hogy a kiadón keresztül megtudjam a címét. Mert személyesen akartam önhöz fordulni a kérdésemmel, vajon fennáll-e az Ön részéről annak a lehetősége, hogy médium segítségével a túlvilágon fölvegye a kapcsolatot elhunyt férjemmel.

Szívből szeretném kérni, hogy teljesítse kívánságomat, ha lehetséges. Jobban megnyugodnék és könnyebben elfogadnám sorsomat, ha bizonyosságom lenne arról, hogy férjemnek jó dolga van, és finom anyagú formában tovább él mellettem.

A legudvariasabban kérem a válaszát, és maradok baráti üdvözlettel X. asszony."

Négy nappal később levélben válaszoltam ennek az asszonynak, és kérem ennek az írásnak minden Olvasóját, aki esetleg ugyanezzel a bánattal küszködik, hogy vonatkoztassa ezt a választ önmagára is.

Igen tisztelt X. asszony!

Köszönettel nyugtázom 1991. dec. 27-i levelének vételét. Együtt érzek önnel nagy bajában és bánatában, és mély részvéteemet fejezem ki, de sajnós meg kell mondanom önnek, hogy nem tudok közvetlen kapcsolatot teremteni elhunyt férjével. Kontrollszellemeink számára lehetetlen, hogy megtaláljanak és idehozzanak olyan valakit, akivel nem állnak kapcsolatban. Azt is ajánlom Önnek, hogy ezt másféleképpen se kísérelje meg, mivel sosem tudhatja, tényleg a férjével kerül-e kapcsolatba.

Viszont médium és szellemi lények nélkül is azt mondhatom önnek, hogy férjének nem megy jól a sora. Az ön kétségbeesett lelkiállapota, ahogyan levelében kifejezésre jut, áthárul órá is Kérem, olvassa el az "Élet a földi halál után" c. könyvemben "A gyász hatása az elhunytakra" c. fejezetet háromszor egymás után, és gondolja át, mely példák illenek önre. Ha jót akar tenni a férjének, akkor engedje el belülről. Kérje imáiban állhatatosan Istent, hogy küldjön a férjének segítőköt, akik megmutatják neki a helyes utat a túlvilágon, akik megmondják neki, hogy ne érezze már magát a Földhöz kötve, és akik új feladathoz vezetnek de ön nem tehet rosszabbat neki, mintha azt kívánja, hogy finom anyagú formában ön mellett éljen tovább. A halál Isten akarta elválás, és nem lenne szabad megkísérelni, hogy visszacsináljuk. Ne felejtsük el az elhunytakat, gondoljunk rájuk szeretettel, de kívánjuk nekik minden jót további életútjukhoz, és kérjük Istent, hogy kegyesen alakítsa ezt az életutat. Kérje továbbá, hogy Isten az Ön halála után tegye lehetővé a viszontlátást, és saját földi életvezetésével teremtse meg ennek az előfeltételét. De hagyja, hogy a férje most békében elmenjen.

A feleségem még egy tanácsot küld Önnek: Rendezze át a hálósobáját, és távolítsa el a férje ágycát. Juttassa kifejezésre ezzel, hogy mindkettőjük számára új életszakasz kezdődött. Ez a tanács azokból a beszélgetésekből támadt, melyeket feleségem folytatott olyan özvegyekkel, akik hasonló problémák előtt álltak, mint ön.

Nyugalmat, védettséget és lelki békét kívánok Önnek az új esztendőre, és maradok baráti

üdvözlettel

Wemer Schiebeler

Ezt szeretném még kiegészítem azzal, hogy föl kell hagyni minden olyan praktikával, amellyel az ember akaratlagosan ismét közvetlen kapcsolatba szeretne lépni az elhunyttal, vagy nyomatékosan meg akarna idézni Ezáltal elvonnánk öt új életfeladattól, és megakadályoznánk előrehaladását. Egy példa erre:

21. Egy anya nem tudja elengedni elhunyt fiát

1979 júliusában fölvette velem a kapcsolatot az N. házaspár, akik azon év május 14-én a lakásukkal szemben bekövetkezett tragikus baleset következtében elvesztették 13 éves Norbert fiúkat. Az anya vigasztalhatatlan volt, és azt remélte, hogy általam közvetlen kapcsolatba kerülhet gyermekével. A szülők ezután néhány alkalommal részt vettek egy mediális kör összejövetelein. De nem tudtak közvetlenül beszélni a fiúkkal; a kontrollszellemek az imához utasították őket. Az itt előadott okokra hivatkozva attól is nyomatékosan eltanácsoltam az anyát, hogy másutt keressen kapcsolatot elhunyt gyermekével. De nem hagyta befolyásolni magát.

Mivel nálam nem volt sikere, megpróbált magnetofonnal, az un. hangjelenség segítségével kapcsolatba kerülni a fiával. A következőkben a fia szobájában naponta háromszor hangosan hívta őt, és megkérdezte, hogy megy a sora, mit csinál éppen és gondol-e még őrá. Azt remélte, hogy a vételre beállított magnetofonon kap választ tőle. Egy idő után lejátszotta nekem a fölvelt zajokat, amelyek számomra ugyan érthetetlenek voltak, ő azonban egészen konkrétan tudta magyarázni őket. Ekkor egészen komolyan a lelkére beszéltem ennek az asszonynak, és megeskettem, hogy abbahagyja fia folytonos szólóingatását. Eléje tártam, hogy a váratlan halált és a beleszokást egy másik világba amúgy is elég nehéz elviselnie, ne nehezítse meg ezt még külön is számára. Rámutattam, micsoda kihatásai lennének annak, ha egy földi anya, akinek a gyereke épp iskolába kezdett járni, folyton fölkeresné gyermekét a tanítás alatt, megkérdezné, jól van-e és semmiben sem szenved-e hiányt. Ez csak megnehezítené a gyérnek oktatását és zavarná a tanítást. Hasonló a helyzet most az ő gyermekével is.

Az anya rezzenéstelen arccal, hallgatva figyelte intelmeimet. De nem hagyta, hogy hassanak rá. Folytatta magnókísérleteit, csatlakozott egy megfelelő egyesülethez, és előadásokat tartott a kísérleteiről.

Amikor 1986. augusztus 26-án fölkerestem a házaspárt, általános parapszichológiai témákról és paranormális eseményekről beszélgettünk, amelyek fiúk halálával kapcsolatosan történtek E találkozás során az volt a benyomásom, hogy N. asszony időközben el tudott távolodni fia tragikus halálától. De hogy mégsem ez volt a helyzet, azt két évvel később vettem észre.

A. asszony és B. úr mediális köre - amelyről "Élet a földi halál után", s még inkább "Halál utáni sorsok" c. könyvemben számoltam be - 1988. augusztus 26-án egy bizonyos W asszony házában találkozott. Ezen az összejövetelen W. asszony mellett mediális képességekkel rendelkező lánya, G. asszony is részt vett a férjével. Amikor mi, külső résztvevők (hét személy) augusztus 26-án este megérkeztünk W. asszonyhoz, a tulajdonképpen meg nem hívott N. asszony is jelen volt. Késő délután látogatást tett W. asszonynál, mivel a férjének, akit elkísért, a közelben volt dolga a munkájával kapcsolatosan. Úgy volt, hogy a férje aztán érte jön. De ha egyszer N. asszony már ott volt, W. asszony meghívta, hogy vegyen részt a valamivel később (20-30-kor) kezdődő ülésen

Zenei előjáték, egy újszövetségi szakasz fölolvassása és két imádság után hosszú ideig semmi sem történt. Aztán 21.05-kor a mediális B úr száján át először a *Nepomuk* nevű kontrollszellem jelentkezett. Üdvözölte a jelenlévőket, útmutatásokat adott az ülésrendre nézve, és 21.21-kor felszólított arra, hogy alkossunk láncot. A résztvevőknek tehát meg kellett fogniuk egymás kezét, amit tíz percen keresztül meg is tettek. Időközben G. asszonyba belépett egy szellem Panaszosán azt mondta: "Nem elenged-

ni!" Erre föl a szomszédosán ülő N. asszony és G. úr továbbra is tartotta G asszony kezét, akinek a feje oldalra billent, és elkezdett hangosan és mélyen lélegezni *Nepomuk* ismét jelentkezett B. úr által, és azt mondta:

"Ma nem ugrik át a szikra. Az a harmónia, amelyet kívánunk magunknak, sajnos még mindig nincs meg Meg fogjuk kísérteni, hogy dolgozzunk rajta. Talán jó lenne, ha előbb kérdeznének tőlünk valamit, hegy belejöjünk. Pillanatnyilag nem tudom, mit mondjak nektek. Olyan üres. olyan hideg itt."

Az egyik résztvevő. S. asszony megkérdezi: "Ki ez itt szemben / a G. asszonyban lévő szellemre utal), aki annyira jajgat?"

Nepomuk: "Meg nem tudom fölismerni."

Sch. (*Schiebeler*): "Látjátok?"

S. asszony: "Olyan valaki, aki boldogtalan."

A G. asszonyban lévő szellem sirósán jelentkezik.

N: "Ó Mami, Mami, gyere!"

Sch: "Kire gondolsz a Mamival? Gyerek vagy?"

N.: "Gyere mögém! Kérlek, gyere. Mami!"

W asszony föláll, a lánya, G asszony mögé lép, és kezét annak vállára teszi

N: "Nem. Menj el, el! Ő ott, ő ott!" Nyilvánvalóan N. asszonyra gondol, aki föláll, és elfoglalja W. asszony helyét.

N. "Igen, ő, igen, szép! Az én Mamim!"

Most világos, hogy az 1979-ben elhunyt N. Norbertről van szó.

Sch.: "Itt vagy-e még a Földön? Nem mentél még tovább?"

Norbert: "Miért nem hallasz soha?"

Sch.: "Norbert, nem találtál még új otthont?"

Norbert: "Mindig itt vagyok, mindig itt."

Sch: "Miért vagy még itt ezen a Földön? Hiszen te már nem tartozol ide." Norbert: "De jól érzem magam itt."

S. asszony: "De a Mami egyáltalán nem hall téged, és mégis jól érzed magad?"

Norbert: "De hiszen folyton megpróbálom!"

Sch.: "Még senkit sem láttál a túlvilágon, mióta meghaltál?"

Norbert: "Sokan vannak itt, de mindig úgy érzem, hogy ide vonz valami. Szeretnék még itt lenni, olyan szívesen (*zokogva*), de nem megy. Egyszerűen nem megy."

Sch.: "Nem akarnád mégis megpróbálni, hogy a túlvilágon teremts kapcsolatot?"

Norbert: "De hiszen sok van. Sokan vannak itt, és nincs is rossz dolgom (*igen sirásán*). Egyáltalán nincs rossz dolgom, (*könnybe faló hangon:*) de szívesebben maradok itt."

Sch.: "De hiszen te új életet kezdted."

Norbert: (*sírva*) "Tudom, tudom, persze. Jó ideát, és szép. Nem megy rosszul a sorom. Nem. De

olyan szívesen lennék ott, a Mamimnál. - Mit csinál a kutyánk?"

N. asszony. "Jól megy neki."

Norbert: "Én látom, mindig látom őt."

N. asszony: "Marlyn veled van-e?" - Nincs válasz, csak zokogás. Sch.: "Tudunk-e valami képp segíteni neked, Norbert?"

Norbert: "Nem, most jól van így, ez már jó. Most minden olyan szép (*mert anyja még mindig rajta tartja a kezét*). Fogj erősen, mami, kérlek, egész erősen! De tudod, hogy ő mindig védekezik. (*Ezzel a médiumra utal, aki belülről nem egészen ért egyet a birtokba*

vétellel, és ma először éli meg ebben a formában az eseményt.) Ó még mindig védekezik. - Most már jobb."

Sch.: "Ki védekezik"⁷"

Norbert: "Ó itt, akiben most benne vagyok. De érzi, hogy nem kell félnie. Hiszen senkinek sem akarok rosszat tenni. Csak a Mamit akarom! - Hol van a Papi? Ő hiányzik itt. Miért nincs itt most?"

Most az *egyszer* van lehetőségem és ő csavarog."

S. asszony: "Nem, ő nem csavarog."

Sch : "Norbert, most, hogy itt vagy nálunk, nem szeretnéd-e mégiscsak átgondolni, nem lenne-e helyesebb, ha a túlvilágon néznél körül és ott csatlakoznál valakihez?"

Norbert: "De hiszen jó dolgom van. Semmi okom panaszra. Csak kihasználom az alkalmat. Hát nem tudjátok ezt megérteni? Örülök, hogy itt vagyok."

Sch. "Ha csak alkalmilag jössz ide, rendben van. De az a benyomásunk, hogy még nagyon erősen kötődöl a Földhöz."

Norbert: "Ah, hiszen csak örülök, hogy most itt vagyok. A Mami most egészen közel van. Különben mindig annyira erőlködnöm kell De jól megy sorom. Valóban jó dolgom van. Nem kell aggódnotok miattam. Valóban jó dolgom van. Megvan ideát mindenem, mindenem!"

S asszony: "Barátaid is vannak?"

Norbert: "Barátaim is . Egy rózsaszínű házban vagyok, és bármikor kimehetek."

S. asszony: "Másokkal együtt"

Norbert: "Mindazokkal, akiket kedvelek, mindazokkal, akiket szeretek."

S úr: "És a barátaid, azok is így csinálják, hogy megpróbálnak még valamiképpen kontaktust teremteni a Földön?"

Norbert: "Mi szeretjük a kontaktust. Hiszen mindig hívunk titeket. De a legkevesebben akarnak

Minket. Nem hallanak, valamennyien annyira *(a továbbiak érthetetlenek)*

Sch.: "Nem is képesek hallani titeket Ez nem rossz szándékból van. Nem képesek hallani titeket " Norbert "Mivel nem akarnak."

Sch : "Nem, hanem mivel nem képesek és nem tudnak."

S. úr: "Csak kivételesen megy."

B asszony: "Az is kivétel, hogy te nálunk lehetsz. De talán azért vagy itt, hogy segíthessünk neked. De csak akkor tudunk neked segíteni, ha te is szeretnéd."

Norbert: "Nem kell segítenetek nekem. Jól megy a sorom. *Annyira jó dolgom van, de...*"

B asszony: "Éppen azt mondtad, hogy most meleged van. Különben nincs meleged?"

Norbert: "Másképp, másképp, egész másképp. Meleget érzek, emberi meleget érzek. Ez más, *(zokogva:)* ez egészen más. - Mi van itt? Hol a Papi?"

N. asszony: "Hamarosan jön."

Norbert: "Most miért nincs itt? "

Sch.: "Ravensburgban van dolga De hisz tudod, hogy dolgozik."

Norbert. "Most igen, tudom"

N. asszony: "Marilyn veled van?"

Norbert: "Ó is itt van. Igen, itt van. Mellettem áll. Itt áll, mereszti a füleit és les. Itt áll, mellettem."

Norbert arra készül, hogy elhagyja a médiumot, G. asszonyt, és továbbmenjen. Ekkor A asszony szájával a másik kontrollszellem, *Stanislaus* jelentkezik.

St. (*Stanislaus*). "Ne hagyjátok még elmenni. Mondjátok meg neki, hogy nem kell föltétlenül kapcsolatot keresnie az anyjával, hogy odaát is kaphat segítséget."

Sch.: "Norbert, hallottad, ami az imént elhangzott?"

S. asszony: "Még itt kell maradnod, ne menj el!"

Norbert: "Az erő olyan gyöngé."

Sch.: "Még akarunk veled beszélni, és meg akarjuk neked magyarázni, amit már előbb mondtunk, hogy meg kellene próbálnod a túlvilágon kapcsolatot teremteni, és nem azt érezni, hogy a Földhöz vagy kötve."

Norbert, (*igen bosszúsan*) "Ah, ti *semmit sem* értetek! Ti egyáltalán semmit sem értetek."

Sch.: "Talán többet értünk, mint gondolod."

Norbert. "Dehiszen olyan jó dolgom van ideát. Senkire sincs szükségem. Mindenem megvan."

B. asszony: "Norbert, ha olyan jó dolgod lenne, akkor nem kellene örökké a mamádat hívnod." Norbert: "Kihasználom az alkalmat. Szeretem a Mamimat, és örülök, hogy most végre egyszer átvergődtem. De tényleg jól megy nekem, *annyira* jól megy "

B. asszony: "Norbert, azt mondhatod: 'Mami, jó sorom van, köszönök mindent, amit valaha kaptam tőled!' De most odaát élsz, egy másik világban. Az nem ez a földi világ, és már nincs meg a földi anyád Te odaát vagy, és ott egészen más feladataid vannak, nevezetesen hogy másokon segíts. De többé nem jöhetsz ide vissza hozzánk. Valóban ritka és egyszeri alkalom, hogy még beszélhatsz velünk."

Norbert: Tudom."

S. úr: "Nem maradhatsz odaát sem örökké gyerek, hanem valóban új feladatoknak kell szentelned magad"

Norbert: "Semmi sem áll az utamban, egyáltalán semmi."

St "Még mindig nem értette meg, hogy valaki órá vár." Norbert: "Természetesen, mind itt vannak."

Sch.: "Még nem láttad meg az igazit. Egy nőről van szó, akit keresned kell."

S. asszony: "Talán olyan, mint az édesanyád."

Sch.: "Ő tovább fog vezetni téged, el fog oldani a Földtől."

St "Norbert még nem ismeri őt. Csak ezután fogja megismerni De már most mellette van. (*Mindenesetre számára láthatatlanul.*)

B asszony: "Norbert, hallottad? Egy egészen más személy, akit még egyáltalán nem láttál. Ő segít neked, és meleget ad"

Norbert: "Én tudok magamon segíteni "

Sch : "Nem az a benyomásunk, hogy erről lenne szó "

Norbert: (*nyomatékkal*) *Akkor is !*

B asszony "Akkor nem kellene sírnod "

Norbert "De hát egyáltalán nem sírok. Ez csak a harc. Csak egy harc. *Ő, ő*, még mindig védekezik. (*Ismét a médiumra gondol.*)

S asszony: "És ő érzékeli, milyen nyomorúságos dolgod van "

Norbert "Nem. nincs nyomorúságos dolgom. Egyáltalán nincs Nem. De neki egyáltalán nem jó "

St "Megkérhetnétek az anyát (*N. asszonyt*), hogy kimenjen egy pillanatra?"

Norbert (*tiltakozva*) "Nem, nem, az én Mamim itt marad. Hamarosan én is megyek."

B asszony "Norbert, amikor még nálunk voltál a Földön, mesélt neked édesanyád vagy édesapád arról, hogy létezik egy védőszellem, egy védőangyal, hogy minden gyereknek,

minden embernek van védőszelleme, aki vigyáz rá?"

Norbert: "Ő megvan nekem. Nem értitek, hogy jó dolgom van? Csak tudom, hogy jó dolgom van!"

De az én Mamim az, aki..." (*abbahagyja*)

B asszony: "De ő nem a védőszellemed."

Norbert: "De az én Mamim *szened*, és ne szenvedjen."

B asszony: "De csak azért szenved, mivel még most is annyira rajta csüngsz."

Norbert: "Nem; az én Mamim azért szenved, mivel egyszerűen nem tud elengedni engem. Szeret engem, annyira szeret."

S asszony: "Igen, és mindketten szenvednek attól, hogy nem tudják elengedni egymást."

Norbert: "Nem tudom elengedni addig, amíg nem hagy elmenni. Nem vagyok *képes*"

St.: "Menj ehhez a másik nőhöz. Ő vár rád, sürgősen, régóta. Hallod ezt?"

Norbert; "*Ez az én Mamim Hiszen én annyira szeretem.*"

S. asszony: "De mégis el kell tudnia engedni téged, és neked is őt. Különben mindketten boldogtalanok lesztek."

B. asszony: "Ez földi szeretet; de most egy odaát, a túlvilágra szóló szeretetre van szükséged, ahol most élsz. Ez egy egészen másfajta szeretet"

Norbert: "Pedig csak azt akarom mondani, hogy jó sorom van, ha a Mami ezt megérti."

S. asszony: "De odaát is szükséged van egy Mamira És ő már ott van, vár rád. De nem juthat el hozzád addig, amíg ilyen félelmetesen csüngsz földi anyádon, így öneki nincs esélye nálad. Pedig neked szükséged van őrá."

Norbert: "Csak azt tudom nektek mondani imádkozzatok az én kedves Mamimért."

B. asszony: "De édesanyádnak is el kell engednie téged. Neki is hagynia kell, hogy elmenj."

Norbert. "Legyen egészen nyugodt, nekem jó dolgom van, valóban jó dolgom van. Sokkal jobb dolgom van, mint neki."

B. asszony: "Norbert, te is imádkozol?"

Norbert: "Igen."

B. asszony: "Kérheted Istent azért, hogy felismerd azt a nőt, akinek segítenie kell téged?"

Norbert. "Egészen jól elboldogulok. Jó dolgom van."

S asszony: "Nem szeretnél valakit, aki körülvesz gondoskodásával, aki valóban körülvesz gondoskodásával, mint korábban?"

Norbert: "De hiszen olyan *sokan* vannak."

S. asszony: "De ők nem gondoskodnak rólad"

Norbert: "De hát kit keressek magamnak? Nem kereshetek magamnak egy második anyát!"

S úr: "Meg kell értened, hogy fejlődnöd kell ott, a túlvilági életben. És erre eddig nem került sor."

Norbert: (*nyomatékkal*) "Nincs szükségem második Mamira!"

S úr: Talán nem helyes a kifejezés; de szükséged van valakire, aki vezetni tud, aki közvetíteni tudja számodra a fejlődést."

Norbert: "Sokan vannak, akik jók hozzám, akik fáradoznak, sokan, akik körülöttem vannak, nagyon sokan. De egy második Mami - nem! (*kiabálva:*) *Nem! Nem! Nem akarom!*

B asszony: "Norbert, a Földön azért volt az édesanyád, hogy kézen fogjon és vezessen téged. Megtette veled az első lépéseket és elment veled az iskolába. De a földi élet most véget ért számodra Most jön valaki, aki szintén kézen fog és abba az életbe vezet, amelyet most élsz, odaát. Ezt most az édesanyád nem tudja megtenni."

Norbert: "Ti mindig mind olyan okosak vagytok! Semmiről sincs semmi sejtelmetek, sem-

mi sejtelmek!"

Sch "Talán több sejtelmünk, van, mint hiszed. Téged azért vezettek ma ide és azért engedtek ide, hogy megtudd ma este, amit mi mondunk neked"

Norbert: "Hívtak, ténylegesen hívtak, idevonzottak."

Sch "Mégpedig azért, hogy ezeket ma este elmondjuk neked, hogy fölismerd, hogy el kell Szakadnod ettől a földtől, és hogy meg kell keresned a túlvilági utadat. Ezért vezettek ide téged."

B. asszony "Norbert, ha jó dolgod lenne, nem hívnád az édesanyádat "

Norbert: "Egyszerűen nem fogjátok föl! Túl hamar mentem el innen, túlságosan is hamar mentem el. De jó dolgom van, és megbirkózom a helyzetemmel. De egyszerűen nehéz."

B. asszony: "Hogy meg tudjál birkózni vele, azért van ott érted az az asszony. Kérd, hogy láthatod." Norbert: "Nem akarok semmilyen asszonyt. Sokan vannak itt, nagyon sokan, de egyetlen különös sem. Mit akartok nekem folyton bebeszélni?"

S úr: "Arról a különös védőszellemről lenne szó, aki segíthet neked fejlődésedben."

St.: "Ma el kell búcsúznod az édesanyádtól " Norbert: "Igen, igen, igen (*bosszúsan*) Igen

Sch: "N asszony, talán szóljon hozzá *Őn* is! *Őnnek* szól a kihívás! *Őnnek* kell nyilatkoznia ezzel kapcsolatban!"

N asszony: "Norbert, menj a magad útján. Mami elenged téged." Norbert: (*zokogva*) "Mindig ezt mondod, de nem ezt akard. Te nem akarsz engem elengedni. Egyáltalán nem akarsz (*Hangosan sír.*)

B. asszony: "Imádkozni fogunk az édesanyáért is. Hallod, Norbert? Hogy édesanyád erőt kapjon ahhoz, hogy elengedjen."

Norbert: (*sírva*) "Nem akar elengedni engem."

W. asszony: "Norbert, segítségünkkel az édesanyád meg fogja tanulni, hogy elengedjen. Mi segíteni fogunk neki."

Norbert "Talán akkor könnyebb lesz nekem. Igen, ez lehetséges, ez valóban lehetséges."

S. úr: "Ő most már tudja, hogy neked tulajdonképpen nincs rossz dolgod, csak jobban is mehetne neked, így megnyugodhat."

Norbert: "Igen, igen, Mami, nekem olyan jó dolgom van, mindenki itt van körülöttem, és mindenről tudomást szerzek, amit ti csináltok. De, tudod, szívesen nézem is."

N. asszony: "Már elengedlek. Norbert, menj a magad útján, ahogy a legjobb."

Norbert: "Mindig veled leszek. És ha eljön az ideje, elhozlak majd. Akkor elhozlak. Itt leszek, ha eljön az ideje. *Sohasem* foglak elfelejteni, Mami!"

S. asszony: "De addig még tanulnod kell, hogy akkor segíteni tudj édesanyádnak." Norbert: "Igen, ezt fogom tenni. Megígérem nektek."

Hosszabb imádság következik N. Norbertért és édesanyjáért, amelyet Norbert zokogással kísér:

"Úristen, mennyei Atyánk, segítségedet és pártfogásodat kérjük e szegény lelkekért, az ifjú Norbertért, aki néhány évvel ezelőtt balesetben halt meg, s aki a túlvilágban még földi édesanyjához kötődik. Kérünk, Urunk, tanítsd meg őt fölismerni, hogy az út Hozzád vezet, és hogy ne maradjon itt a Földön. Nyisd meg a szemeit, hogy fölismerje a neki rendelt védőszellemet, hogy új feladatokhoz lehessen őt elvezetni. Kérünk Téged, Urunk, tanítsd meg ezt az ifjút fölismerni, hogy feladatai vannak a túlvilágon, hogy nem maradhat mindig itt, hanem fejlődnie kell Feléd, hogy később kész legyen szülei fogadására, ha egyszer elválnak e Földtől. Szeresd őt, és segíts neki és édesanyjának, hogy ő is felismerje, hogy imáival kell kísérnie fiát a túlvilágon, hogy segíthet neki, ha imádkozik ér-

te, hogy megtalálja a maga útját a túlvilágon. De ne a mi akaratunk teljesejék, hanem a Tiéd. Amen."

Sch.: "Nos, minden jót kívánunk neked, Norbert! Nyisd ki a szemeidet, és találd meg utadat a túlvilágon. Isten veled!"

St.: "Szeretném még közölni veletek, hogy ma mindezt egy másik kontrollszellem hozta létre, és ő vezetett így össze minket, ő, aki egyszer már megmutatkozott itt. Ennek érdekében útmutatást kellett kapnunk, és elő kellett hogy készítsenek minket. Mindannyiunk számára igen nehéz volt, és lehetséges, hogy *(ez ügyben)* talán még egyszer össze kell jönnünk. De talán nem. Meglátjuk. Mindkettőért imádkoznunk kell, hogy mind-egyik megtalálja az útját itt nálunk, a túlvilágon Reméljük, hogy Norbert fölismeri ezt az asszonyt is, aki már egész idő alatt szeretetteljesen kíséri őt, de akit eddig nem tudott észlelni. Ez az asszony már igen régóta próbálkozik, de Norbert még túlságosan ehhez a Földhöz kötődött, és minden alkalmat meg akart ragadni, hogy anyját hívhassa Csak kérni tudjuk az anyát, hogy fokozatosan ő is szakadjon el tőle. Ez persze nem jelenti azt, hogy nektek, embereknek el kellene felejtenetek a halottakat. Csak meg kell engednie, hogy Norbert a saját útján menjen tovább, amelyet valóban csak itt, nálunk találhat meg. Biztosan jelentkezik majd megint, csak más feltételek mellett, amelyek aztán kevésbé szomorúak lesznek, ha elnyeri szabadságát. Minden jót kívánunk nektek Talán annyit mondhatok még, hogy ez a kontrollszellem igen erős, és biztos, hogy valamikor egyszer át fogja venni a vezetést ebben a körben Isten óvjon titeket' Isten veletek' Stanislaus "

22. Konzekvenciák a hátramaradottak számára

Milyen következtetéseket lehet levonni ezekből a történésekből?

A földi halálon túl tartó erős anya-gyermek kötődés sok éven át megakadályozta az elhunyt fiú továbbfejlődését Gondoljuk meg, hogy a Földünkről eltávozott Norbert a mi földi mércénk szerint 1988-ban már 22 éves len volna De azon az estén tett megnyilatkozásai arra a 13 éves gyerekekre utalnak, aki halálakor volt. Ez a végzetes kötődés nyilvánvalóan együttérzést keltett a túlvilágon is, úgyhogy magasabb fórumok létrehozták az 1988. augusztus 26-i összejövetelt. Mi emberek normális esetben "véletlennek" tekintenénk egy ilyen furcsa összjátékot.

Természetesen nemcsak az erős anya-gyermek kötődés képes akadályozni az elhunytat további előrehaladásában a túlvilágon *(ahogyan ezen a Földön is)*, hanem hasonlóképpen minden túlzottan erős, megbilincselés jellegű kötődés is

Ha tehát Ön egyszer abba a helyzetbe kerül, hogy a halál révén elveszít egy szeretett embert, kérem, cselekedjék másképp, mint ahogy ebben a füzetben többször leírtam. Ne gondoljon annyira önmagára és a saját fájdalmára, hanem elsősorban az elhunyt további jólétére és érzéseire. Küldje feléje a szeretet és a vonzódás gondolatait, imádkozzék előrehaladásáért, és alakítsa a saját földi életét úgy, hogy reménye lehessen arra, hogy a saját halála után viszontlátja az elhunytat.

23 Irodalomjegyzék

- (1) B Cynax: Wie ich em Spintualist geworden bin, Verlag Oswald Mutze, Leipzig I 893
- (2) M Gallo: Der Schwarze Freitag der SA, Verlag Fritz Molden, Wien 1972
- (3) J Greber: Der Verkehr mit der Geisterwelt Gones, seine Gesetze und sein Zweck, Johannes Greber Memorial Foundation, 139 Hülside Avenue, Teaneck, N.J 07666, 10. kiadás, 1987 (a magyar kiadás az Egyesületnél kapható)
- (4) A Kardec: Der Himmel und die Hölle oder die göttliche Gerechtigkeit, Verlag Karl Siegismund, Berlin 1890
- (5) R. Lees: Reise in die Unterblichkeit, 2 kötet, Drei Eichen-Verlag, München, 3 kiadás, 1964
- (6) E. Mattiesen: Das persönliche Überleben des Todes, 3 kötet, Verlag Walter de Gruyter, Berlin 1936-39. új kiadás 1962 és 1967.
- (7) R Moody: Leben nach dem Tod, Rohwolt Verlag, Reinbeck 1977
- (8) W. Ohr und G. Gocke: White Eagle, Parapsychika, H 2/3, 1982. 12. o.
- (9) W. Schiebeler: Der Tod, die Brücke für die jenseitige Welt, Verlag "Die Silberschnur", Melsbach/Neuwied 1988
- (10) W. Schiebeler: Zeugnis für die jenseitige Welt. Eine Darstellung der Erfahrungsbeweise. Verlag "Die Süberschnur", Melsbach/Neuwied 1989
- (11) W. Schiebeler: Die Verbindung mit dem Jenseits Möglichkeiten, Grenzen und Gefahren. Aspekte der Paranormologie, 485-532. o., Resch Verlag, Innsbruck 1992.
- (12) W. Schiebeler: Leben nach dem irdischen Tod. Die Erfahrungen von Verstorbenen, Verlag "Die Silberschnur", Melsbach/Neuwied 1989.
- (13) M. Schrimpf: Eppur si muove. Eine Sammlung neuester authentischer Beweise des Weiterlebens nach dem Tode, Verlag Oswald Mutze, Leipzig 1912.
- (14) R, Sekanek: Mutter Silbert, Ottó Reichl Verlag, Remagen 1959.
- (15) E Stead: Die blaue Insel. Mit der Titanic in die Ewigkeit, G.E. Schroeder-Verlag, Garmisch-Partenkirchen 1961.
- (16) Gerda Walther: Zum anderen Ufer, Ottó Reichl Verlag, Remagen 1960.
- (17) Geistige Welt, Nr. 33/34, 1965, 263. o., Arthur Brunner Verlag, Zünch